

قلب با لفظ گزین و خاییدن کشیدن و کشا و ق کردن و نوشتن بدون و گر قرن و خوش آمدی مشعل کمال ستمیل
 سے ہیشہ باد چنان کاوردن سے ورت + گرفتہ حکم چنان خزان زندان باز + چرخسار سے بدندان مکیلم کلمہ نکند
 بہین مرجان خوردن کلمہ + برون سہ سے دارد ہل از دست نبت بخت + لب پیش دار کلمہ خندان زاید س +
 و سید سے آن عین لب کہ ز نفس کلمہ سادہ است + کر ایمازت مید ہی جانان بدن ان مکیلم + اثر الہدین خلعتی سے
 لب او زندین ترا سجدہ ہم چون پرورین + کر چنان المیہ تا بان تو بدندان می کہ بستند - شاہان شکر لب ہمہ تو چنان
 ازین بیان بدن ان قوی + بر سوزے سے خوش زندان کلمہ لب + تا کلمہ لب بود بدن ان من + تقاضی
 سے اگر کلمہ فراموشد مش + گرفتہ کلمہ از سر مبتدئ مش + اگر میل دلداد بیان ہم خوشم + بدن ان گرفتہ کلمہ
 کشم + بہر چه آن خوش آید بدن ان او + تا سبب کردن زقران او + کلمہ در شدت لب سے تا سوز و در پنا
 من یاد گار دوست را چہ از سخن این بیکان چنان را بدن ان مکیلم + در صفت شکر سے بیان چون عمل خندان مکیلم +
 من الیس بدن ان مکیلم + اندے سے از پشت دست پاره بدن ان کلمہ جرح + تا خوش مشعلی ز نوبہ بدن
 روگ کار + و فراموشی علیہ از سزا صلا حات آوردہ کہ بدن ان خوش آمدن کما یاز مخطوط بودن است و این عمل تعالی
 چہ مینی نہ کہ تہا از لفظ خوش استفاد میشود و زندان در ان و ضلالت بدن ان ضرورت خود و از بدن
 طہرے سے آرزو کہ بکند قصا سفرہ روزے + ضمت مگر خوش نو کہ بدن ان + لیکن تیران گفت مگول
 بر صفت بہت بد و راندختن صاحب سے چون فلان کلمہ خوش کرد + ہر چه بدل گران بد و راندختن
 بد کستی قسم بدستی در این در این بسیار شایع است سالک زدی سے بدستی کہ زیاد شتمی سے آید +
 نبی ز خود مندرہ چون شیشہ سنگ طارہ + و حق نیت کہ تخصیص بدستی بجا است بکہ در غیر نیر ستمل چون بیان تو
 دنیا کما سے تو در مثال آن بد و لست فلان مثل باقبال فلان در نویس دالم ہر کے سے چہ ابدت ول
 مرجع زبانہ نیشم + کہ بہت حادثہ ارا تمام نبت و بیا کر + صاحب سے ہوا بدلت پیر سے سخن منشد +
 قدیمہ کہ از خاتم بیان نیت بد و قرات دانش کنایہ از شناختن بواجی وہ نفر بودہ اند کہ قرات را وضع
 کردہ اند و حاصم دگرہ از ان جا ازا ظہور سے سے ای شیخ زاہلی بحث مید ایم + در ہیج حرام حوت مید ایم +
 مصحف نور سے نو ہر کہ کردی + رسو است بد و قرنت مید ایم بدین اقا و ان کنا بد از روشمن و زبان
 ز مردم کشن نیر بونے و عیب اشرف سے خوش را در نظر خلق کمدار عزیز + کہ نظر با جوفا دی بد ہما اقا +
 بہر باب زون غرق کردن حسین بیک خوشی سے یکد وز رہ جو اجاب زویم + کہ خرفتی کلمہ نیا ب نیم +
 تا شہد ز شیخ در دابر خیرد + برویم بچانہ در آب زویم + سے خرابتی شعیلم و مذی ہستی آجبار کہ ایم حیوانہ
 کہ در بجا بہ زندین کہنی در آب انداختن در غرق کردن بود در صورت مغول بی شیخ در دا خواہد علی التقدیرین
 مغول فید اب است بر اثر بودن بسنی راز کفن خواہ نظامی سے شکر بارہ بانوک و زندین بہاز + شکر
 خواہہ را کرد و زندان دراز + و این عبارت از شکستگی و تراکت شیری مذکور است کہ آواز شعل بسیار مجستہ
 بود و ز پر و زندان او زندان دراز کہن کنا یہ از حریف کردائیدن بود خا بکہ + اگر کلمہ شود کہ استعمال لفظ بر از

چهار اصطلاح اطباء در کتب آن بانگفته اند بر اهل سخن به سفیده نیکوکاران هم ترکیبات در شمار استخوان بسیار گفته مثلا
 ترکیب نقطه کجکاف فارسی بازی بازی که محقق از دست می کرد در فارسی جمله بر آرد بر جوده یعنی جامه ز سبب آمده در صورت
 بیخ باشد بر راه استخوان انظار کشیدن سالک توبی سے کبک از حضرت زقار قیامت زایش به بسکه
 استاده به ریشة خون بر پایش بر راه سپردن نقرین دو حاسے به کردن شلا سیدی کسی گوید که تو بر راه خود بروم
 سے باطن جدم ترا خواهد زد و نیز گویند بر راه لعاب هم سپردن و اجاع یعنی در روان است و در دعای نیک آفرین سپردن
 مستعمل گویند بر راه جگه سپردن ہے جدم آفرین سپردن خواهد داد و این از اهل زبان تحقیق پرستند قدسی سے کسیک منع تو از
 راه خانه را کرد و چون چشم سطرانغی سپردن ایم بر راه و محسن تاثیر سے بے تو دشمن مشرم اگر بر چشم سپردن که خدا
 باز چشم کشند سپردن بر پیش • لیکن نذیر بیت در قسم یعنی که نیک کردن و دعا خوب گفتن مستفاد میشود سے پرستند
 ضرر خواهی دشمن طریق است • بے راه دور راه سپردن طریق است • و در صورت از خدا و بر دور راه
 انگشتان و انداختن بیدار کردن در راه نمودن استخوان در بحث از راه نهادن که شت صاحب
 سے بال و پر شد شون من نیک نشان خفته را • من بر راه نهادن این کار و این خفته را سے رگنوبت از اندر گیما
 رشتن را شکم • بهی این گرا خواب غفلت را بر راه نکل • بر راه افتادن چکلاط در کبر و مناسب افتادن
 اندک و یعنی بگذار کشیدن سے راه گردانند زهر جادیم مخلص ز دور • احتیاط من چنین با دور راه افتاده است
 ظہر سے سے بره افتاد خوش سواد کاکل • جلد حضرت هر هو بیم • عبد اللطیف خان تنها سے تا بکل جلد
 آموختگاه افتاده است • چشم زکری که می بینم بر راه افتاده است • پس شخص صاحب معطلیات که تنها با لفظ خطاط
 آورده هیچ نباشد بر راه افتادن قریب انجام رسیدن دور راه آمدن کا تاثیر سے بے سرانجام سے
 من خوب بر راه افتاده است • بجز این خانه مارا دور و دور کفیت بر راه برون بسر بردن سلیم سے در روز
 که مرده نخواست بگذرد • چنانکه میری آنرا بر راه بگذرد بر راه و استمن کنایه در تردد و انتظار در دور چرخ
 دین در بیت خارج نظامی واقع است لیکن یعنی چشم بر راه داشتن مستعمل میشود تنها بر راه داشتن بر تاک
 و اون رنگ کردن چرخ را رساندن در خای قدح یا به بر روز آوردن شب عاودہ تعریف
 حضرت شیخ بروز آوردن تا یکی شب استحال فرموده اند و این خوب است سے عظمت که عاشق زان چهره نورکن
 تا چند بروز آمد تاریکے شبها را بروز سیاہ نشانندن خواب و حال گردانیدن با تر سے در شب فراق
 بروز سینه نشانند • تو در شب چراغ شبستان کینے • اثر سے روشندلے بروز سیاهم نشانند است • فاقوس
 ز شمع شود تیره روزگار بر و در ماندن بشرم حضور کسی از سر چیزی که توان گذشت گذشتن شلا گویند این
 شمشیر و لم نیوست یکی درم لیکن حکیم که از سنگ و آهن نزارم برودر مانده با دوادم طرا در فردوس سید بصفت
 کشمیر نقشه خطی طرخان اگر برود در نیمانه خود را بنفشه زارش میرساند بیانا سے مرا سوا جو نتوانست دیدن •
 برودر مانده رنگ از برین • شفیع اثر سے و لم بدوم دنیا نزار دلیل این شخص • برودر مانده است از پندام از سبے
 غیا ربیا • وحشی در قصه ماطر و سطور سے برودر مانده شیش آخر کار • جوش گفت چون شد حرف بسیار •

که مقصود پر چون وقت است + زبا بودن یکا سوز خوشی است + مایع کشمیر سے سے شہرہ با تو با شہر
 چو + در اندازہ تو اینجہ جانان برو خوشی + مدنی شرم بسیار کمه چنانچه با بد بزور کسی شستن
 واقعا دن مثل او مجال دیگر سے گرفتار آمدن و بچین بد و کسی شستن عادت است بذا آنکه
 بزیکس ہم حال او طارے کرد صفت خان جعفر سے کس که شبی شستن با تو + بسیار بوز ناشیند + باقر
 کاشی سے ہر ان سینہ کو داغ عشقے دارد + ابی برزگر بیان نشیند + ز لاسے سے اگر خودی برداؤ نشسته
 فو تر شوبہ کما شکستہ + تاثیر سے چه ضرر منع تاثیر کون شستن نامح + مکنی و کز نہ گویم کہ برزاد نشینی +
 میر حسود سے جو از نفس بین مدزاقا دم + بن سے شب کن چنین تطاول بروی کار آوردن و
 آمدن بر صہ کوردن دامن خواجہ عالی الدین سلمان سے خطا برو کے کار در آورد عاقبت + سر کشتہ
 در لغت ابکی بر گران نہاد + مناسب سے یا قوت آجا تو آورد عاقبت + خلی برو کے کار کہ ریمان بگردفت
 بروی کسی چیزی کردن حضوره مو جهت کسی چیز سے کردن طار حشی سے سے سبزو انچه بخت تو از سے
 کہ کلمان + ہر سو کے پالہ برو کے تو میکشہ + خواجہ شیراز سے در ان سات کہ جام ہی بدست بوشرف نشسته
 زمانہ ساغر شاو برو کے حکساران زد سے شراب مانی از ترس بخت خدو + ہر برو کے از بوشم یکک نشا
 نوش سے عید بہت و در رسم کل دیدار در ہفتاب + ساتے برو کے یار بزمین ماہ دی پار بر مدین فرا
 داشتن بر ریش لورین چه فرقت بینی بین استیز بخت متر جہر رہا بظرافت کونید شاو گوید سے
 ہر کاز باروت تیابہ + با ریش فرستے داریم بر میان کسی بچاہ رفتن بکو تزریر کے بتلا بہانہ
 ذرا بل زبان تخفین پیوستہ تاثیر سے فر شو بچان دے رطل امل + مرد بچاہ باین ریمان پوشیدہ + مایع
 سے ترک وطن کسی باروت نیکہ + یوسف بر میان زمین بچاہ رفت نہ طرز سے از کونئی بروی تیار
 بخت + ہر کرد چه بر میان تویت بر میان بچی افتادون باخت بملی سرد کار افتادون از بل زبان
 بجنق پیوستہ طرا در عیرو لچی ہر کہ با و خوش دامہ بر میان مبی افتادہ بر میان چیزی بستن بزور سے
 آن کون رشید و طوط سے سے شیخ کجرو جذبر خود خدی + تو سوز دل مرا کجا اندے + فرق است میان
 سوز کزل خبر + بلکہ بر میانش بر خود نیبے + جانی کسانے سے ششم از سوزن بہر بزم شعلہ بر خود
 بر میان بزم برانو در آمدن بز از نشستن ہنفسے بز او در آمدن مینگاہ + کہ کزل بودے زبان پیش
 بر شستی رساندن در شتی بیامدی کون ایسا صبر فر دزیبے کوشن کشاید تان + تا بختی ز سامت
 نماید زودا زبان افتادون وز بانہا افتادون و بر زبانہا افتادون و افکندن صہر شدن
 و کردن نام بذا آنکہ بزونی و عیب بہدیا بخونی و در زہن افتادون و افکندن و داشتن نیز بیاید سے رازین از
 لب خاش نیز بانہا افتاد + گر چه از خامہ پیش تر اور شتی + سے ز جام نام جم بز بانہا افتادہ است
 ز نبار و سبب چہان یے اثر میاش + شیخ سے بز بان جہانی افتادہ است + چون سخن ہر کادہ می زاو است
 کلیم سے خواہیم ز پس بردہ تقوی بردا تم + جذ سے بز بان ہر کس چون خرافتم + اصغی سے در حسن کل

سخنی زیر زبان و دشت + اندخت و زود سیمش بزبان زبان و دشت و زبان گزشت
 کنایه از زبان زود کردن در سو کردن در تعزیر گرفتن و فریب دادن برفت و صوت بنا ملائم سخن تاثیر سے بر سر
 ہرگز نہ نچی دل آہنے دارو + ہرگز نہ نچی ہش ہر پہنے دارو + صاحب سے خود بخو سے ہر وہ نہ ہوا رو سے دلش +
 شمع دارو زبان گرچہ ہمہ فصل ہا + وحشی سے بلبل کل میگو زکل و شمس بعد رنگ + کل بود کہ ہر دم بزبان گزشت
 دشت سے من چون ہفت ہر دم از سچا خوشین + ترکان او عبت بزبانم گرفت است سے تر ہم از اختلاف ذکر
 غیر از گروہ + بزبان ہا کھنہ لعل کھکو سے ترا + شانے کھکو سے آن لطف کو کہ تا ز ہش زود کھدم + از گزشت
 سخن بزبانم گرفت بود + ز کے پہنے سے و کزاد کی با کیا تم سر گردن دارو + جو نم از سکایت عالمی از زبان
 دارو + کلیم سے جان گدخت مرا کھنہ آن دنان و میان + کہ میوان بزبان چون خبر گرفت مرا + کھنہ ہش رفت
 سے و کیمین عشق تا تم گرفت اند + طوطی نیم جزا بزبانم گرفت اند + محسن تاثیر سے ز سے زہر کہ دیدہ گرفتار
 گشتام + حرق کہ مردان بزبانم گرفت اند + طالب سے سے عیشم بزبان گرفت کو سے + ک خاطر غم
 شدم از خوش + میر سے دلش سے کھنہ سے شور شور سے در جان اکنڈہ بہت + کچھ بلبل بی سے را
 بزبان اکنڈہ بہت + در دلش اول ہر سے سے بیروانی بزبان مرد ہم اکنڈہ بہت + مستم از تعجب خوشی ہا
 گرفتار نفس + طاساک تو دینے سے دشمن ز کینہ جو سے من عرو از ہر + چون شمع سوخت ہر کہ ہر زبان
 گرفت بزیر خاک بیرون و گردن و سپردن دور زیر خاک گردن و زیر خاک
 گردن یعنی شیخ مشیر از سے کفار بود جو خاک گل کن سے فقیہ + یا ہر چہ خواند ہر دور زیر خاک کن سے
 دان ہر لاشہ را کہ سپردن زیر خاک + خاکش جان بخور لا و استخوان نماز + محمد قلی سلیم سے ز کسی ہر
 زیر خاک جو قارون نبرد + این سخن را کل کوشش اہل دنیا می کشد + ملائمتے تہا نیر سے سے جان ناول مارا
 زیر خاک کہتہ + باین ستم زدہ در یک فراتوان کرد بسامان پر رسیدن بطور توجاہ پر رسیدن حافظ شیرازی
 سے بیانی سے ہر کے پیدا تم چہ مردار سے + ہر نام نیکو شہ نید ہستے کدوم بسر خود ہا ہر خود
 کہ بیا بسر خوش یعنی استقلال خود کدے ہفت بسر و چشم و بسر و دیدہ بچتہ
 تقیم ہر امر در وقت قبول کردن کار سے گویند درین میان زیادہ ازان بہت کہ تہا در چشم شاہ گوید سے
 قدیمی ز بسر دیدہ نمیدہ ما + کلاہ ہشتا شہی بسر دیدہ ما + خواجہ سلطان سے بندہ کردیدہ ہر دیدہ +
 لایق دین شہا دیدہ سے بسر دیدہ آید سے ہشیت + دیدہ ہر پاسے خواجہ بیدی بسر وقت کسی
 رسیدن و آمدن و افتادن کنایہ از رسیدن در وقت سخن و صحبت ہر کے تاثیر سے
 افتاد سے اگر ہر بسر وقت ہلاکش + تا نیردی کشت خدا سے تو زود + ہشون سے درین غربت شدم
 علیین و خوار سے نمی آید + بسر و تم زیاران وطن ہر کے نمی آید + صاحب سے بسر وقت دل من کہ چین مستانہ
 سے آئے + نخواہ ماند ای ہر عم و دوز کیا بین بسر و دیدن کنایہ از دیدن کمال معرفت و مبالغہ کردن
 دوران شیخ شیراز سے بیادہ بسر و دیدہ بارگاہ + دویدند در تخت و بندہ شاہ + بعضے از محققین گویند یعنی مذکور

از زبان گزشت کنایہ از زبان گزشت است

بسیاری مذکور است بجز در محل تعلیم مستعمل میشود بسر زون و بسر کردن با خرد ساینده خیز بر او وقت
کردن با چیز سے زکے ہدائی سے نیا سادہ نم خود خبر تو نام کرد + نہ با جفا سے نم لو بسر تو نام کرد + مخلص کاشی
سے زلف مشکین را کند کردن عشاق کن + سے ہے تاکے بسر تہا شب و بخورد اسے سنجز سخت جانے بیفتہ
چلتوزیت + مارا کان جود کہ کیش بسر برد + میرزا صاحب سے از باغ رقم تہ زیر پھری کل بہت + چند ان
دماغ میت کہ باکل بسر ہم + شیخ شیراز سے دان در نخت پیمان ہوسی + داین عمارت بسر برد کے
سے در اقصا سے عالم گشتیم سے + بسر بردم آیام ہار کے بسر چیری نہاوان صرف چیز سر کردن
سلیم سے از بیخ خیس خوش چون نامت + کون را بسر شک نہا دیکھنے سے ای از تر با تہن تو آئید صاف
چون تیغ ڈرہ خوش بر آید غلاف + رفقی بیضاقت حریفان آخر + کون را بسر شک نہا دے چون نامت
بسر در آمدن پیش با خوردن مہر سے سے از غاشیہ وارہ تو خورشید + از گرم رو بسر آید
بسر آمدن و بسر آمدن و در سر آمدن و با سر آمدن و بسر
شدن و در سر شدن و بسر رسیدن کنایہ از خوش شدن در بلاد فن قاضی
سے خبر بہت بر سر آن سیر رسید + کتقم کہ پخت کفت کوہت بر رسید + بر سر سے جو روز نہا کاسنے
با سر آید + ہانہ کہ امین در در آید سے وہ کہین پر عیش شہ نہ رود دز زہد + نے بر سر تو آئی نے عمر
بر سر آید + عمر بر سر نہ رسوا کے مرا + این بوس زین جان بیاصل زلفت + سید شہرت سے بر سر آمد
عرو در گلگفت ستانے ہوز + وقت غلط رفت در سیر گلتانے ہوز + سے پیاسے شوقی کراہن رہ بسر
شد سے حافظ + بہت ہر نہا کسی عان خرق + نظا سے سے تدویم آن نہا در سر شود + کہا خوب
خود آدر شود + سید حسن شہ نے سے نکوی با سر زلفت کہ آخر + مکن نہا کہ روزی دہموی + اندر سے
سے صاحب کز سر غش تیغ سکون پانت + حاتم کز دست کرمش کان بسر آمد + بسر آمدن نیز کنایہ از خبر
بر آمدن و جوش کردن داین محاورہ بہت صاحب سے بیخ نماہ شر بارہن از جا بہر بہت + دیک کہ حکمان
زود بسر ہے آید + بسر رسیدن دستار و مانند آن حقیقت مسموح شدہ کہ با مطلق لوطیان محل در کن
را گویند سیر نجابت سے بر کر شدہ دستار سے + سادہ باشد بر ش می بخیم + مرزا امان اللہ انانے سے
غیر نہا در بسر دستار زچیدہ ام + این نہ دستار بہت در سر بسر بچیدہ ام + دنام قہی از کشتی چنانچہ در بحث
بر سر رسیدن یا بر سر تازیانہ گرفتن بر سر ساریجد الی قتال گرفتن بر سر تازیانہ بخشیدن و
داوان چیز سہل ڈر مایہ دستہ ہاتارہ تازیانہ عطا فرمودن نظا سے اوریدی جہان بہ تیغ فراز +
بر سر تازیانہ و اسے باز + اور سے سے حسرت بر سر تازیانہ بخشہ + چون ملک عراق نہ ہزار باشد بسر
رشتہ زفن بر سر سختی آمدن کہ در شنای شروع کردن سر رشتہ آن از دست رقتہ باشد ہند آن در بحث
آسمان از کجا در سیان از کجا کشت بر سر زلف حرف زدن و سخن کردن با ستغابلی بر سر
دکنا بہ حرف زدن معنی سے ناخن جو شانہ در جگر زلف میکنم + با تو خطان کن بر سر زلف میکنم + صاحب

سے نزدیک حسن گردن و مائش نشوونماست + چون حرف بنزد بسوز زلف نشانه اسل + ریغ سے بسوز زلف
 اگر حرف زنی شکل نیت + شکل نیت که با چین چین میگوئے + اقا اسد و لایبر اسم شوستری سے کردم
 بجز سراج دل که گشته ز چشمش + گفتا بسوز زلف که در زیر برادست + طغرا سے چون بسوز زلف کرد سائے
 دای حکیم + سر در کش ماند و دیده پیا نه را بسوز کسی رسیدن و آمدن و بسوزت کے
 رسیدن و آمدن و اقا دن بحال اور رسیدن محمد کاظم نے سے موسم زن برون جان چو در
 تو خوب ہے کہ + چه بد جا بگریم که بسوز تو خوب ہے کہ + لا ادی سے یج نازده باشد ز جهان نیاز منے
 که بوقت جان سپردن لبش سینه باشی + حسن تاثیر سے اقا چے اگر در بسوزت بلاکش + تاثیر دے
 گفت که تو زردی + محمد سید شریف سے درین وقت شدم کلین + طغرا سے نئی آید + بسوزتقم زیاران
 رغن بار سے نئی آید + سائب سے بسوزت دل من که زمین مستانه می آئے + نوا به اندا سے برجم دودے
 که کتاب من بسوز کسی گردیدن که کش گردون حسن تاثیر سے مانکه یکشم شمی را هزار بار + کردم جان بسوز
 سنی مانهد بار بسوز پا آمدن از مرض شغایا فن دین عاورد است مفید غنی سے طغرا بود که ضعف از
 شکن زلف نوداشت + زین شکت آمد و کون بسوز باخیر سنگ آمدن پاوسنگ آمدن پا
 یکی شرا گوید سے و بشیند کجوی دست از شکم گفت + تا دیدن که اول سنگ آده + وجد سے دوزخ رنگ
 آمدن باره هم برآه + کوی که در برین را و تو میباشم بسوزت فسان شستن تیز شدن حسین تنای سے
 دایین سپهر شکی زا که تیغ + برنده تر شود چو بسوزت فسان شستن بسوزت کشیدن خنجر و تیغ
 دانند آن بزرگان حائل سے بسوزت بر خنجر سے ترکا نکا کشید اشب + ازین جان سخن من بسوزت تیغ ابوا
 شاخ و بیک شاخ و بیک شاخ چادر افکندن کبکوران زمان رخسای خود تا چادر
 تا بعضی حسن ترکیب و تناسب عضا و تقطیع خود بند و جید سے بسوزیم بر دتر ز سپند + که از شیدند بیک
 شاخ چادر فکنده + سیر نیات سے اگر باز بیک شاخ افکنی چادر + در شکوه کرده بشا خند سینه + صاب
 سے هر نخل بشکوه درین باغ میلی است + که فرگه فکنده بیک شاخ چادرش + صید سے از شکوه هر طرف
 کشته نهالی جلوه گر + چو بزرگان چادر افکنده شاخ انداخته بشیرم رفتن شرمند شدن خواج بشیر از
 بشیرم ندمت نیا سمن از ان اذام + بخون نشسته دل در غوان از ان عارض بشرط کار و خیرین رسم است
 که خوبزه در بزرگان در جبهه امتحان کتلی و حامی آن لشیره کار و بجزند و قاعنی از ان تراشیده بکیرند و این کما یاز
 کے را بعد امتحان بشنای گرفتن جلوه سے سے بشرط کار و بوسعت راز نیما بخرد اول + ترنخ و تیغ را نام
 که زمین کرد سو دار ابا شمشیر رسیدن کسی برابر آنچه قسمدار کرده باشد بشیر تمهید بخودن آقاری
 شاپور سے بدکشش انگر دم بسوز که م نیما نم + که با شمشیر آن چشم نکار انداز سے برسد بشیر
 نشان دادن در دلایت رسم است که بر او دود مار گزیده و اور شیری نشانده تا دفع بخت کند که با سه یاد
 زلف تو شبهای تباب + ملامت گزیده است و بشیرم نشانده اند + تاخیر سے انکه بشیرم نشانده زهر عیش

عقابش و غیر شیرین نمیشود شکر لبش بشیر و شکر برکتش بشیر و شکر برود و مشن با شانه نگو سه
 کجا نیز بر سرالم لب بواب کشاید و شکر لبی که بشیر و شکر برآمده باشد بصحرا افتاد و آن را انداختن و افکندن
 مایگان لذت مند ختن و افتادن حسن رفیع سے شد فضل طرب نظر بمینا اندازد و بر دل اگر تخی است در پانصد
 سه هر جام که بے باوه دست تو بند و چون ماغزه ز شش بجا افتاد و طرا سے بر سرم گرافتر شایه گزار در روزگار
 چون کلاه دله بردارم صحرا انکم صحرا بیرون ختن و پیر سو بیرون رفتن و سو عالم بالا بردن
 رفتن شامه مقرریت کو نظر بر دن ستر که باشد سلیم سے نه بین آهنا رو کنگان زینجا بسترت و سیرد
 غیرت بر سو کاروان بیرون رود و حضرت شیخ سے بر غیر سوئے عالم بالا بردن رویم و نه خود بیاد آن قدر
 رغبه بر دن رویم و ما را رنگ پنجه دل ز کنگان گرفت و چون لاله سینه پاک صحرا بیرون رویم بصد رنگ
 شدن تیز شدن بسبب نیالت در فعال مرادف رنگ دهن و در ضمن سالک بر سوسه س تمنا
 نشد از حل تو غاب بصد رنگ و در عالم بیو کشتی اب بصد رنگ بطاق بروی کسی کاری کردن
 یا و کسی کارے کردن و اکثر این باشاب زون و پیر چید یعنی بود چون ماغزه زون و خوردن و جام کشیدن
 مستعمل میشود سلیم سے نامہ مشب تا مگر با شایب ناب زد و ماغزه سے هر دم بطاق ابرو کے خوب زد و آنم که
 می بنجه ز بخر میوزم و ماغزه بطاق ابرو شمشیر میوزم و شرف سے خوش لکه مست نشینم بر ابرو دیت و
 کشم چو چشم تو ماغزه بطاق ابرو دیت سے باشد بطاق ابرو کے درگاه عایش و هر کس هر کجا که کند کس اعتبار
 جانکس سے تیوان شیخ کای بودر نیانم و قطره اشکے بطاق ابرو دیت و طالب آبی سے در سحیتم
 عادت نیانم مثل است و جای بطاق ابرو کے خوب می کشم و قطره سے بطاق ابرو دیت جن در کشم جام
 بس غلظم و بردش خود نام شمشیر در مجرم ندر و بطاق بلند که اشتن فراوش کردن تناسه کز است
 کار شکست ناسه عهد ترا و قضا بطاق غنبد سے ز شمشیر دل با بطاق خانه بودن و آنجا دن چشم
 عبارت ز آن حالت که آدمی مشرف بر مرگ شود چشم بر طاق دیوار خانه دزد و با بسوسے اسمان چشم بماند
 کنای سیح سے بطاق خند از آن چشم دم ترع و کطاق خند من چشم بر سر تو بیت لطاق چرخ رساند
 مماند درخت و صبی است علی فراسانے سے بطیح قانیه سنجان که در صانع نفسم و بطاق چرخ رساند
 اهل را بطرح دادن و بطرح فروختن فروختن میں زبده نواه بر طایا بانو کران «این مذمت بسیار
 جنس مذکور باز جهت تباہ شدن آن بودند و اجناسی رنگ حکام بیکانداران می دهند که تدریج از آنها زرقعت
 یوصول رسانند مال طرح و مال طرحی کونید و جده سے سیر آن گل رجا که عمل میگویش و شکر بطیح فرود شد ز معنی
 و شتام و صائب سے منک صد خوین جگر داغ میدادم بطرح و یکم در یوزن و داغ این زمان ندر لاله
 بعرفان بیرون بردن عهد نقل کردن و دیده دور نسته بهم کدر اندن ظهور سے جانی بیرون دلی آری سنگ
 میاید مرا و پیر خوری برفان کنت بیرونی می برم و سلامی قنای هم در اکبر نامه پنجمی آورده بعد هم باز
 دادن نیست و ما بود که در بعضا راه رفتن موشش مور کنای از صوبت راه و صوبت کار که صبا

تمام در آن بایه کرد تا پسر سه اندرین دست که مویش بصاراه بود و صلوات است که شمرده گذار سے پاره با عشق
 کسی چرخ خواستن و طلبیدن بنگار گران ولایت ازین گرسه بنگار چون مردم نشسته کار بنید ورق
 بر گردانده بوسه گری آید و گویند چراغ عشق سلیم سے درین مجلس فلک از مهر نور شید و گرفته کار سر در دست
 از مرید و بر ریوز زهر زردین باغی و عشق شاه بنواد چراغی و آصف سے جلد ثبت نم بر درین بطلیم
 بشق کار خان یک چراغ بطلیم بفرزند می برداشتن پس فرادگه گرفتن برز اناک شرنه سے چرخ ان
 سده که گواریه ز پیشم برداشت و پر عشق بفرزند سے خوشیم برداشت و دافع غلانی سے دل جان روز
 پسر از من شید ا برداشت و که بفرزندیم بن عشق جگر خا برداشت با غلان چه دار یعنی با در خصوصت دار
 اشرف سے که سے نثار جام تو نشا سے و که هزار بار تبراک گفته نرسی و غمرا سے یہ اشرفی چو دشمن در چاه
 سخت اذن و سے دوستی از غمرا چه دار بقلان گفته نرسی یعنی از غمرا انسانی در کار خود سوار
 که فلان که سرکه سر است و گفته من نرسی بقایم رختن کنایه در شکست با کرده عا بنامون لطافی سے بجز تان
 مجنون از خیالش و بقایم رختن لیلی با جالش و اصطلاح نظر بخاران با بازی حریف خالی بین حار راه بجز مهران
 در دست رختن و گفتن بنه قایم است چه در وقت گویند فلانی بقایم رختن طهر سے در صفت شطرنج بازی مروج
 سے چون بجز خشن بازی بکنزد و صفت بردار بقایمی ریزد بقول خس زون ! جفا طغنی گفتن بقسم
 گرفتن و دادن کنایه از خوشتن شغای در بچو مگر کی سے هر دو بسیار نفیس است ندانم کاحل و آن یکبار
 بقلم گیرم داین را گویم و اثر سے دادسیم و در خود ز کس شیدا بقلم و پیش چشم تو که خار گران بسیار است
 بقلم آب خوردن کنایه از آب بسیار کم خوردن صائب سے قانع است بوشیدن زون جهان حسن و از بوشند
 را بقلم آب خوردن است بکار آب خوردن و ایم و بچو مگر کی بکار بردن در محل آوردن چهره سے
 صیقل گریه بکار بردن هر که آینه بزرگ نهاد بکار سوزنک محتاج شدن کنایه از کمال کثرت و افلاس اثر
 سے حضور از حد بسین قدر که بود و بکار سوزنک چشم شور خود محتاج بکار خردون نبرد تمام برون برون شکر
 سے تفسیر که مردم بصورت خوردن و کار با بونی بکار خرد بیکام کشیدن در کام رختن طهر سے
 سے بنام تو حد شکر چشمند و جلالت بیکام تو که در کشند بیکام کسی ازین بر حسب معاد و از زو سے
 روی دیدن نظیری سے خود را بیکام دشمن خود بر هر که او با درستان تغافل دشمن نواز کرد با کسی برابر زون
 و با کسی بر آمدن و از کے بر آمدن و با کے دست زون از عهد پیش بر آمدن و برابر سے
 کردن صائب سے کی حصار می تواند ساخت طوفان ز آتوز و میت مکن نم بر اید بائی بر زور ما و خواجہ شیراز
 سے ماه اگر با تو بر آید بدو بخش سازند و دولت احمدی و سحره سبحانی سے اندران موب که بر پشت صبا پر بندین و
 با سیلان سکه بر آید من که مردم مرکب است و درین بیت یعنی بر ابر امیر شاهی سرور سے که در برده شاهی ز اقران بر نظر
 بر باد استادان برابر زده و فروسی سے بر اوده بان بادشاه دست زد و چنان کرده باد شاهی بر زود با کسی دست
 زرفتن از عهد او بر نیامد سلطان سے هر دو پیش نهادم و کار سے بر زلفت و با او هیچ عیله را حمت در زلفت

در زفت با کسی در میان و اشتن و در میان بهاون و کرون و زون کناره در آنجا که درون
و نعل آوردن و نعل آن با لفظ در چنانچه صاحب اصطلاحات زشت معنی حکم است شیخ شیراز سے بخت حاجی
۱۰ من اندر میان و چویدان یکدیگر چشم بجان و عین شامی سے من از نظار خود چشم کشتم و اول بزرگوند
سن در میان نهاد و صاحب سے کار سے کن کنار بگر سوزد آنچه را و با رسم حرام تک در میان نیم و والد
هر که سے با در در میان سے نه در باریخت و زعفران زلفت و کاکل بکن و در باریخت و امیر شاهی سبزه سے
هر شب بل حکایت خود در میان نیم و دل در سوز عشق تو در نه میان نیم و اینی زیو سے خاک هر که دستم
بکنه با دارد و پوشش پیش کراین گهگرا و دارد و میر خسرو سے ملک هر چند مینو با دل ریش و که در محرابند
سوز دل خویش و میر تر سے سے یارب چه بود آن شب کان باه رو سے من و با من محبت از در روز راز کرد
با ترک نشی سے بر من شب بیکرد که خجاک تو و تا در راز دل نیم با خد سے تو با کسی در یک پیر من خزان
و در تیک پیر من و در زیر یک پیر من بودن کتابه از کمال قرب بود یکم سے کل بسترمانی نشانی بخوابی
من و شمع سان باشکده در یک پیر من خوابیده ام و صاحب سے با خیال یا در یک پیر من خوابیده ام
بر خاد کم سوز بالین هر که بیدارم کند و بے دل مینا سترایه پراه غفلت و با هر کس کنان اگر در یک
پیر منی و سے در تیک پیر من محتر باشد با پیک و هر که صاحب ز قسمت خلق تک افتاده است سے اگر
خاکی بر سفت در تیک پیر من بشی و اما ممکن است از دست او من فرصت خود با کسی خوش اوقات
و خوش داشتن و خوش بودن در امثال این بواقع لفظ خوش بخت بر صورت شکل شود و آن
لفظ بر صورت لفظ حال است جلال الدین عصفه سے در لب گوهر قنات فیت چشم شکیب و چشم گران مرابا
سل خدایت خوش است و مولانا سانی سے خوش من با در صنف پیر سے و که با من آن پیر خوش دارد
امروز و با ترکاشی سے در سینه عجب بے شوش دارم و این طرف که با صحبت او خوش دارم و مرتبایم
بصفت زنا شک گرم و آبی عجب بزرگ آتش دارم و قاسم شهبازی سے ز بس مردم این مذکار خوش دارم
نشست هر که به پهلوی صاحب شد و من از محمد عجب بختنص سے عشق با آه ذال خوش دارد و مست
با رسم پیلان خوش دارد و کمال عجب سے زلفت عشق کنش افتاده است و عاشقانه با آن خوش افتاده است
نظمی سے در آن مغز خوش دو کر با و خوش افتادنده را که خوش بود جای و میر خسرو سے مرابا شکل بودا
خوش افتاد و عجب بے رقیبان بزرگان با کسی زبان و اشتن و خوشین را از کسی دانودن جلوسه
سے نیک در شش بلم لطف نهانی دارد و آگم بالبین مال زبانی دارد با کسی در فکندن و فشان
و در او سخن و در او نیز کردن کناره از با رسم بیدن یکم سے دیوانه کن ز نعم دار خایت بودا و با باد
در آرزوم و باشان در اتم و جلوسه سے خاقان بر تیز تر سے که نشسته است و خود را چرا نشاء خاقان
در اکلم و مصرعه بسیار است و زینت به صاحب سے خاد و در کشتی با زیر دستان و بود با خاک
و یکم هر که با گردون در آرزوم و بر حسن و خوبی سے شانه که کر با سر زلفت در آرزومی کند و آری آنچه گویا در هر جز

شانہ ما با کسی ہمدلی کردن خود را ہمزاد استن سیم سے ہر خاک ابرو خودی آسمان پر نیز ہرگز گروہ است
 بزرگ گویا کے کسی و ہر کے سپردن اعتماد داشتن چیز را بخود یا دیگرے مخلص کا شہی سے
 اور شہرہ دنیا دہنے ہتیار ہر چیز ایتقدرا با دہی سپار سے با کسی دست تر فتن از عہدہ اور بنام
 خود بشیراز سے سردار بخش نہاد کم کار سے بسزرفت + با اویس جلد و دوست در زفت با کسی دست و نعل
 رفتن و بودن دست در نعل یکدیگر در آوردن بقصد ہندین زدن حریف خود را ملافستے سے از در
 آسمان چھیلے + کا حشرش با دیاست دست و نعل + حکیم رکنائے کاشی سے فوٹک دست و نعل میوہ خود
 برین + کہ تاشاست تلاش دوزیر دست ہم + دوزیراج میں یعنی برابر سے مسامت با کسی در ساختن
 و سر کردن و بسر کردن و بسر بردن کنایہ زناوش و مواقت کردن
 ہم سے ہمان شلہ و شمع است اہت من دوزیرین کے شدہ ایک در نیسادی + ملاحظہ اور صفت سیرخان
 سے بخون گری کو ہا شبہ سر + کہ دل پر شد ز تاش شیشہ گر + تر کے ہونے سے زیار از غم خود غیر تو انم کرد
 نہ با شہ غم او بسر تو انم کرد + صاحب سے از بلخ رفتن نہ زیر ہمیری گل ہت + جندان مانع نیست کہ با گل
 برم + شیخ خیراز سے وزیر در سات با خاطر شش + ز مشرف علی برکن ذناظر شش + ہا سے سر
 و اشستن یعنی عبت داشتن حضرت شیخ شہیر چمن بستہ سے یا سیران ذناکیش چہرہ داشت کہوہ
 خبر دکشی نہ ناک دلا ریبار با کسی و اشستن کنایہ کردن طالب سے با تو دارم با تو سے کردن قابل
 بر طرف + دیدہ خورشید و مکتشا و بر عالم برین + سنج کاشی سے انچہ سر نیز تو زیار با اندر برم + بخود غیاہ گیرند
 کہ با من دارو + سلیم سے سلیم نفم دارم بغیر ہن منٹے + خندہ گفت کہ تہذو زبان چہ میداند + محسن تاثیر
 سے عین روشنی فیت بال بعلت + خط عقیق تو صد حرف با من دارو + جلال اسیر سے ز تاراج بخش دارو
 بہ ہا کہوہ ام پیا + گل شش سرگران + ہر کہ میگردد و من دارو سے ہر چاہے میگردد ہرنگے + نیدانم چہ دارو بان
 امروز چہ ظہر سے چہ چہ پرویز آورد در شور + اگر با کو بن شیرین دارو با کسی طرف شدن
 و طرف افتادن و سیکجا نب تھا دن حریف در کش شدن قاسم شہدی سے ناکل قنارہ با برکان
 در بیکطرف + اتحادہ زبک یکطرف و بویکطرف + صاحب سے با بزرگان بیکطرف افتادن از نعل است
 متب بجا کر بستہ ہت در ایہ ہے خم + چرا بہ تیغ زانان قصد سیکجا نب + کے کہ پوشن میرش ز رنگ خار
 بنت + با کسی گرفتن کسی را با نعل + گرفتن سندان در باز کردن بیاید با کسی تاش شدن با او دارم
 چشم برون سے ہم ہت کہ بر باد رو خاک چہرے + ساتی بن استنش چہ شو سے عالم کبت با کسی دست
 و نعل رفتن و بودن دست در نعل یکدیگر در آوردن بقصد ہندین زدن حریف خود را ملافستے سے از در
 سے از در آسمان چھیلے + کا حشرش با دیاست دست و نعل + حکیم رکنائے کاشی سے فوٹک دست و نعل
 اسے خواہ برین + کہ تاشاست تلاش دوزیر دست ہم + دینی برابر سے مسامت در سراج میر بکھ کردن
 و آوردن و گرفتن و رضین و تصرف خود آوردن حسین ثنائے سے آن درون رشیم کہ چون کرم کف

بکھن تیغ دعا + آسمان پیر تقاضا کسب بر بند پیرا سے کن + اور سے سے کر دون بکھنیت بکھت اور روکے پیش +
 آرسے جب بکھن کسب ثروت کا رکھنا تست + میر عبدالحسین کا شانے عارف تخلص سے گزائی دل بی آرزو شہنشاہت
 حرا این کہین بکھت آوردہ بیان پیش + میر منسے سے بودی تو برصل کہی بشکر حضرت + گفتند کہ کریم خراسان
 بکھت آسان بکھند کشیدن م بگردن فلان و بگردن فلان رخصت تر با بن شدن تراوت بگردن گردین
 سے گفتی پیر روز بگردن سے بودید + فرما کن بگردن سے ت چون بگردن + مافوتے یزد سے سے میں بگردن بگردن
 کلاش کر صفا + دریدہ صدمہ برروت اصاب خاد سے بگردن رخصت و بگردن است یعنی تباہ شدی تباہ
 است ملاحظہ سے ہوا از عکس گھبرا شخ وزر دست + دل کشمیر و پیشش بگردن است + صاحب سے زر رخصت
 تو دل خاکسار رفت بگردن + نیاسے مبر و شکیب و تر رفت بگردن + طہر سے سے زور دل شدہ روشن چراغ
 کو کبوا + بگردن رخصت بگردن بگردن فلان چیز رسیدن مشکل است در بجا لفظ مشکل
 یعنی نفی است یعنی کمال دوریت بگردن بگردن صاحب سے نزل نقل مکان است اوج لامکان + آسمان ہمارا بگردن
 رسیدن مشکل است بگردن چیز رسیدن مشکل است مثلاً تاثیر سے خود بید کسبہ کہ خطا تو دیدہ ام + صد
 نخل دو خواجہ بگردن بگردن + عبد اللطیف خان تہا سے ہزار خدہ بگردن کہ وہ تم زسد + مگر بگردن خود ایش
 خواب کند بگردن فلان اکثر استمال آن لفظ بارود خون منت است و با غیر آن تیرا یہ خواجہ شیراز سے
 شکہ سرد نیارم بدو کن + کر دم زیر بار منت است + تاثیر سے ہر چند کل سلم خود کن کھن است + گر
 چہرہ میشود تو خوش بگردن است + لا اور سے سے سابق میں تو بگردن است + گر لفظ گفتہ ام بگردن کن +
 بگردن آوردن بگردن آوردن رسم سے رسد چون نوبت ما جام سے از جانی حید + بگردن و بگردن کشتی
 بیایا مارا بگردن قفاح نیامدہ است یعنی راہ دخل تعریف بستہ است و بگردن کہ سرور کن کند و عیش از توین
 قفاح و زمین ما خود است رقیل در مقام استقام گویند فلا بگردن بگردن قفاح است کہ دست کس با کن نیر سے
 حاصل کلام کہ حصول آن ممکن نہانت متعج بکوشش کشیدن و زردن شنوایدن فاہل زبان
 بتعقیق پیوستہ کہ بکوشش کشیدن بگردن کوشش کسی ناخبر دار شود و پیشش بگردن عانی کہ بنا بر وجہ حال یا بگردن
 از خود رفتہ بگردن بکوشش آمدن و رسیدن و خوردن شنیدن بگردن بکوشش دل
 شنیدن شنیدن کن عقیدت و خلوص ارادت شیخ شیراز سے بند سے بکوشش دل شنو + رو چین
 است مرد پیش و برو + اسیر سے نالہ ز بگردن سے آید بکوشش + ہشمانے حلقہ بر در بگردن + مخلص کاشی
 سے جفت ہند بند کھن با بصیحت ہاشنو + این در بگردن بگردن بگردن بگردن + مافوتے یزدی سے
 و اعظمن بکوشش من انصاف بہشت + کا و زردین دل میں از دور میر سے + فردہ عیشی بگردن بگردن بگردن
 باورم نایہ کہ بگردن بگردن بگردن بگردن + بگردن سے بگردن بگردن بگردن + بہست بگردن بگردن
 بگردن سے + حکیم زلالی سے جو این ماز سے بگردن بگردن بگردن + بگردن بگردن بگردن + عبد اللطیف
 خان تہا سے حرسے بگردن بگردن بگردن + بگردن بگردن بگردن بگردن

بدست آوردن گویند فلان کجای بودم یا فلان کجای گریه کن که ملاحظه و علم حروف غیر از این مجاوره متعارف حروف نیزند
 بنامی کبی حروف نیزند این از اهل زبان تحقیق پیسنده و در نسخ تدرام حروف خوب زدن چنانکه گویند کلمات
 حروف نستعلیق نیزند یا مانند و یا مانند کلمه تشبیه است بر خرد و چه باشد در بعثت ما در چهار و چگونه
 سده فرزند یا گوید چو این بر سیم زین چو را دارند چو از پانته کید گیراند پس در بحث و گردن از حروف
 با او شدن چاه گزین بقایق منع بودن تا خوش آمدن بقایق بیلمه سخن بقایق بود خ اگر چون
 است بر نخی را بشکوه خط و رسم بسما و در سخن و از سمار و در سخن گذشت بکتاب او و بدین است
 او و در کتب نشانده در دل کجما ریکم اشک شوق را و این مغل و کسب بستان نیده و شش شراز
 س با دشا بر کتب داه و لوح سیمیش در کتب از نهاد عین دارد و با من دارد و کتایه که در آن
 در بحث با کسی دشمن گذشت بومی نبد است یعنی با سهیل بوقت است و بکی سرفندی سے تا زلف تو ک
 جان مرا یزد است زنده کنی من دل خسته بوسه نبد است موشیدان بدست آوردن سهیل و بخت
 داله برده سے اور کے ہر دل پہل منج بزیست کشید حسن بوی خرد پناہ ترا و لایزین با خود است
 بر مرقان کشید چنانکه گذشت بھر گزفتن ہر کون چیز را سفید بخی سے باید ترا ہر خوشی دین گرفت
 تو ان چو طلی از دین کس من گرفت بھر رساندن شد بھر رسیدن یعنی ہر کرد شدن ظہوری سے
 گواہ کی فون دایع اسے پیکر و بھر لاله خندان سپید مخرما و اشرف سے ز دایع بندگی مرتضی علی ہشرف
 بھر شاہ رسانید محضر خرد را بھمان چون لفظ بھمان یعنی ضیف و ضیافت ہر دو آدہ پس بھمان یعنی اول
 زادہ بود یعنی دویم طرفہ کمال سہیل سے بے شمار طبعی سے دیدہ بر زر کرد و چو خوندہ خیل جن را بھمان نرگس
 زہ سے خراما نش بقصر خوشین برد و ہشتی را بھمان جن برد و کمال عجب سے مشکبندہ بوناق کہ فردی
 حرم بھمان بن کید چو کو سے آید و بر خرد و روز سے اگر آن ماہ بھمان بن آید و دوران فلک تر خزان
 من کید بنا چار و بنا کام نرور و لاد فورا ج شیراز سے دست رنج تو بان بک شود صرت بکام
 دہنے آخر کہ بنا کام چو خواہ بودن و داله بر سے فلک زیر و فسونگر کن دہراہ بر و ہر کاز خند بنا چار ہستاد
 در سے امید داله از تو بنا کام نہ نہاد و آب خضر نصیب مباد انتظار را بنا گاہ و بنا کاج بستی
 بنتہ سوزنے سے ز ہر دولت کہ من دارم کہ دیدم و جو تو مدوح مکرم انبا کاج و اسیری لایچی سے
 حاتم قلیش کہ بنا گاہ مید بند و میدان یقین کہ بر دل آگاہ مید بند کسی خیری نہا دن رشوت داون
 و منی مطلق داون نیز مستلما قبر کاشی سے مدعی کرک کردن بھیل کدہ کند و تم تسلیم با فتنہ خود خاستن کن
 نیات کسی حروف نہا دن طرافت و ہستہ ہا کردن ہشرف سے نہ گو ہست کہ ہشد بخت گرد پ و نہادہ
 جو نہ حرنے نیات در بابا بنامی سرد این لفظ را تینا و تبر کا در مقام محب و دفع چشم زخم نیز ہستہ حال
 کنند داین در اصل بنام نہاد بودہ کہ کثرت ہستہ حال اصناف قطع بندہ حتی کہ در رسم خونی ز بدن الفت نویسنہ
 سے ز می پایدہ رویت لاله و کوشش و نیابند ز می خود و بنا کوشش و خواہ شیراز سے اسکیوشن متعارف

بدست می چکد و زانج کلک من بنامیزد چه عالی بنام است و حکیم سنانی سه چونت در است آنست که نام ایزد و
 چشم به دردد بنام ایزد بنام کسی دایره ساختن دایره جان است که در معرفت بند آرزو چنجه گزیده کن گزیده
 باشد و در که بر آن نام مردم نویسنده یا بخیزی بصاحب دایره بدیند میر منزه سے به جا که بنام او را دایره سازند
 زان دایره نام تو شمارند نخستین بنام کسی نظم کردون عمارت است در تصنیف کردن بنام و بیست و شش
 دے نظم کردم بنام فلان و گز باز گو بند صاحب لکان بنام کے تسبیح کردون نام کسی در تعظیم و تحمیل
 یاد کردن بر منزه سے به بی گنند بنامش در ششکان تسبیح سے گنند و خوش شمارگان مکرار بنام بادشاهی
 زر زون و ساختن ای سگ زون صاحب سے سگ مردان مذا سے سرشت کم خراج کن و خدا دارد
 بنام بادشاهان زون و میر منزه سے تا عشق دوست بدولت گشت بادشاه و بدینج بنام او در ششک بدینم
 تسبیح اثر سے به دست بر او پس نمی گوی بیخیز عشق او و تر سے باشد که قلاب بنام شاه میسازد بر منزه سے
 حرف زدن و بیری جواب دادن یعنی علی بس حقیقت مشبه درویش داد بر چه سے خان مان
 لاله باد از عاقبتش میدم و کل بیری در صعب خوان چه پیش میدم به نم گذار ششم یعنی کاش و تمام ساختن
 بنام خیری که ششم یعنی قرار کردم دین هر چه مطلق لوطیان است از اهل زبان تحقیق برست بگو
 و بواجبی از عالم زیادت و زیاد و نقصان و نقصان سے ترغیب علی بنفک و ممکن نیست و
 کتایش بگرد سبب ممکن نیست و من ذات علی بودی تشبیه و داد انم که مثل او ممکن نیست و نام خورازی
 که خوردم در خوراثیات تو نیست و اسایش جان بخرنا جات تو نیست و من ذات ترا بودی سکه و انم
 در تنده ذات تو بخردات تو نیست و میر خسرده پس آن بکه در کرد بر دشمن به بود با بر دشمن
 بهر دو دست خود گرفتار کنایه از تیر برون و فردا ندن در کار سے بهر دو دست چسپیدن بخیری
 با نام و ما بت تو است کنایه از صاحب سے بخرم که چرا زلفت یار با این قریب و بهر دو دست بسبب تن کی سپید
 با هر که خواهی و بهر که خواه یعنی مادر خشی سے بهر که خواه نشین که چو این نه شیوه تست به کند تو در دل
 من راه بدگمانی نیست بھر کام و بھر دو کام و بهر خج کام کنایه از مسافت قلیل نظامی سے بهر یک
 در این من غار و مداد شده چشمه و شگوار بهیست بود و مامله گرفتار کتفایر خیر موجود کردن شفیع اثر
 سے هر کس که هست و بودن بند زبان و سود و مامله بود و مامله او بهیست و بود بهیفت آب شستن
 و بهیفت آب شستن و بهیفتا و بهیفت آب شستن کنایه از شستن مامله و چون مقرر است
 که اکثر زیادت لفظ زیادت معنی میباشد برین تقدیر در پس زیادت مامله بود و خواه نظامی سے جو خوان
 خضر سے درین طرف جو بهیفتا و بهیفت آب لب را نشو کے سے بشو یا نیم بهیفتا و آب و نامش در ششک
 یا خانه سے از در آنها سے لاله بر افراخت صد علم و بشیبه ام که عشق بهیفتا و آب شست و کمال اهل سے
 و این شست بهیفت آب خاک دویہ کند و بهیست نو که گوید چنین سخنهای از فائده مامله فارسیان است
 که چون خواهند از عدد قلی کنایه کند یکی از اعداد احادی ایزد و همای آرن ده است و چون عشرت و بات و الو

ذکر کنند مبادی این عدد کثیر بود و گمان بر آنست که از عدد یکی تا اعلیٰ و نیز عدد کثیر مبادی باشد مثلاً درین ایات بر مغزی
 کسمه بوسه گفته در راه بوسه بسیار نوده و چون در فاد بام آن کلمه کسمه اندام است بوسه زد و لب را بنگار
 باید کرد و آن خوب است که لبت محروم نماید که گنئی تو این سبب معلوم نماید بر زبانه بوسه قدر سومین است
 از فزونی افاده رسوم و همچنین در بیت کمال اسبیل که بخت آب ذکر کرده بسیار خوب است چنانکه گذشت و نیز
 ایند درنت که اکثر عادت اند در خلق اور علیحد بعد بخت جا شده مانند سوراخ سبزه دار صحن سبزه رسیده سبزه در دریا
 بقدر اطلاق آن بر عدد کثیر از جهت عظمت و بزرگی عدد مذکور باشد بر تقدیر عدد اعداد علم از آنکه مفرد باشد یا مرکب یعنی
 برود جز اعداد داشته باشد یا زیاد از آن اطلاق آن بر عدد و طویل حقیقت است و بر عدد کثیر مجاز و همچنین اطلاق مندر است
 حالت و اوقات به اطلاق عدد کثیر نیز مجاز است چنانچه از مثله معلوم شود خواهد شیراز سه ده روزه هر گردن انسان است
 افسون و نیکی بچهاران فرصت نماید و صاحب سگ کشنوس از دو صد حرفی چه میشود و صاحب
 چهار شیند زردم چه تو به نفاصی به بر چکامی در آن مغز را و روز شده چمنه خوشگوار و شیخ شیراز
 کلبا هر چه در در گذر که هیچ نیست و این بخیزه عمر که مرگ از قضا است سرودن سیان انجمن و بر کفهاد
 سرود چینی سه گل من بخیزد شش شه و دین گلستان همیشه خوش شه و انور سه از کجایم طای مثل رسته
 برود و که نان چند بر او برسم بیکه نگاه و تو سگ که جان بخیل و آری از حجت خود و زری چون عالم طای غلام تو بچاه
 بر فرسایه کینه خویش کنش است یکی و هم من بنده کی شست بیکه صاحب من بگردن ترایا دکم سیصد بار
 تو صد روز بیکبار یا سه یا دم به اسم آمدن و اسم رسیدن و اسم بستن و اسم
 آوردن و اسم آمدن بهم بوسن و در چیز بهم بستن و آوردن در چیز یا زیاد از آن هم که سه عمل حقیقت
 اسباب جز جبر است نبود و بخت تبدیل که فرنگی بهم آورده ایم به اسم بر آمدن خشم گرفتن و دیدن شدن
 به اسم بر کردن نیز فرزند کردن و خواب و بر نشان کردن به اسم زدن و بر هم زدن شکوه فطرت
 به اسم زدن و فرزند بپرید را و بر بام بکسب رقم وصل یاریت و طالب ایستادن از حلق در اوراق
 تحت است و بود چذد در رحمت هم زینم و با قرکاشی به چشم بر هم میرزای افاده برگشته چشهره
 به اسم بر نیزه بر خیش نرگان نو و میرزا ظاهر و جدی به جان از سنگ و این آتش بوزان شود پیدا و زنی که
 برود عالم را به اسم جانان شود پیدا و صاحب از اشتیاق تو بر هم زوم و عالم را و باین نشاط و کف دیگری
 به اسم زدن است از چشم شوخ تو کب صبر زیر و زبر و بیک نگاه کسی کشور به هم زدن است و شیخ شیراز
 به هم بر کن نازان فری و که آبی جانی بهم بر کن به اسم خوردن وضع اگر گویند وضع حسن تاثیر سه
 در و همه جاننده جو ترکیب مفرح و تاثیر بهم عوده زین وضع زمان بهم در شکستن و و چیز کنایه از تراج
 درون بهم بستن فطری سه آتش ایست بکیم در شکست و پیر در کرده یا قوت است بهم زدن دل
 به هم زدن منشش بر سر غیبیان و تفریح آمدن طبیعت عالی سه هر دخل که بیجا است بهم زدن دل مارا و
 بچون کس نفاذ و آتش سخن ما به اسم اتمام کنایه از مردون و بر نشان شدن انور سه در تیغ جو پیری

و کبیری و جوئے بسم اقادہ اسباب فراغت بسم اقادہ چاندہ ہم خوردون بیبا کنا بد حرکت یافتن میانست
 ماچہ درانت بسبب انوکت بر بسم خورد اثر سے بسکونم ہائے کنگ سے زیر بخش + بخورد بر بسم خورد جسم گر
 خورد بیبا ہم بسم خوردون و بر بسم خوردون منک صائب سے زنیسی ذخیر انام بسم خوردہ خوردہ خورد
 کرانے میل و ہار اندیش کن + بسم رفتین لشکر انور و عجم آوردن لشکر شیخ سے بسے رشک
 کے خورد نرگان و چشم تریم + خون بخش کہ جو ریزہ نہ صرف لشکر بسم با ہم ساز گاری خوردون بسم
 مواقت دادن شہرت سے چمانون خورد بر بسم کرب جان عشقت + کہ با بسم سازگار سے داد این سازگار
 با ہم شیر و شکر خوردون کنایہ رعایت اخلاص دار باد ظہر سے سے در شکایت بستم از نعت شور + زہر اوجا
 شیر و شکر بہت بہت رفتن حسا بر سیاہی خوردن خائے بستہ و نش سے راہ دور نہ بہت باطن دارد
 مرا + چون خاشب در میان رفتن بندستان بخش است بیا و رسیدن و بیا و کہ شستن و بیا و
 آمدن و درین کلمات مسگانہ لفظ یا دہلی خالی است بر چین بیا و پیری رفتن در خیال پیری رفتن و حسی
 سے بگوشہ کبیرین خاکسار خورد بسم رفت + و بے یاد کر کے یا رخ بسم رفت + با نرگاشی سے ہزار رفتن
 سوزن فساد در جگر + بگے کہ شکر روے توام یاد گذشت + تول در دست نوازش بر کشتین بیا و
 بیا و کسی جام کشیدن و بیا و کسی شراب خوردون و بیا و کسی شراب خوردون و بیا و
 کسی با وہ و اون بداند اگر بیا و خای شرب خود نگینہ بیا و فلان و اگر آن شخص حاضر شد گویند بر
 فلان بر خورد سے یاد کر کے کازین پیش بلطف + با وہ بر یاد خود مبداد سے + خورد سے بے کی بلی
 سنج در جام زندہ + یعنی برود زوارہ بخورد + بر خورد سے زنگن رنگ جام زردین حرکت بسین ہاد +
 تا خورد بیا و تواند پیش تخت شہر یار سے خیزد زبان بر کشا جام کفایت کرد + مع خدائے گویا و خدائے خد
 و تحقیق است کہ در شخص حاضر نیز بیا و رخ فلان استعمال کنند سے یکے جام نین بر زبانه کرد + دگر وہ کی جام
 با رفت نوش + بان نوش لب دلو گفتا نوش + بر حسرت کرد سے تحت بخت نگاه + خورد بیا و
 سنج میون شاہ بیا و نیست و بیا و ندارد و در یاد ندارد و بخی با رفت بیا و خاد و سین
 در نرم چین بیا و حسی سے زود کہ حسی انجہ کشید از دست عہدہ انداختا بہت ترا بیا و نیت +
 علی خراسانی سے بغیر شہد و کج خیزد گرفت + ہر انجہ در زبانی قوم بیا و با ہم بیک کفایت او بستہ
 بگرتوچہ ادسدر انعام سے بیا و تاثر سے نفدت ماند صاحب سخن دستی جان دارد + کہ چندین بسم خورد
 بیک ناکشید لبستہ بیک پہلو افتادون غیرت و محبت و زین و کار سے را بگرتوچہ با ہم بیا و ن
 اشرف سے نسبت کر کنیم ز قبضہ کمان اور + در کشتن بن تیش اقادہ بیک پہلو بیک ازہ محتاج کردون
 نیان جہشت محتاج کردون درین میانہ در افلاس است زہلی در سیمان نام سے نفا سے بروم تا بجا کرد
 سخن را بیک روزہ محتاج کرد بیکہ نہ اندہ ناو کشیدن و خندیدن و سخن گفتن بیک وضع
 خندیدن سخن گفتن صائب سے در بہارستان کرنگے مند و بست نیت + ہا ز خا و کل بگرتوچہ بیا و کشید

بیا و خورد
 بیا و خورد
 بیا و خورد

زشت و زیبا و بلند و پست نژاد و شند سبک و در نظریه بیگانه چون آینه نام سے اگر خارا ست و اگر گل یا یہ تو کھلی وارو
 کبک و تغل اینتر ل بیکه نرانه میخند و سے خار و دیوار تو با نظار کے و باغبان و از دلاز اسے بیکه نرانه میگویند سخن
 بیکه بستر شفق کنا به از کمال بے تکلفی پسند آن در لفظ آفتاب گذشتن با یک چشم دیدن در چشم
 دیدن نظر مساوات دیدن در میان دو چیز متضادین و بیجا تفاوت کردن سخن تا غیر سے ماز طرت نور شیدا
 قبان این پسند آو که با یک چشم می بیند بزرگ و خرد و دیار را بیک پا ستا و ن م بیکه بر کجا و
 کجا شفق بر یک اندازه اسمعیل ایما سے بیک پر کار مارا کے گذارو و چون دور سے دیوانه با بیک
 پیما نه کشیدن کم نژاد لاصاف و در دین بیخا ذرا و بال ب خدان بیک پیما نه سے با به کشید فصل
 دویم در کلماتیکه مصدر بیباخی سخن کلمه نفع الکا با مبنی و او عطف علی خراسان سے میسود و چون باد و
 شیب و فرزند اینجهان و پیش شفق در طریقت کوه با صحراییت با سب لایق و در خرد دین عربیت
 در بعضی ریاض صحرای رحمت آن دلا سے سے بیازد که دلال است و لمار و متاع ناله هم باب است بسیار و
 صائب سے در مملکت وسیع رحمت و بر جنس که سے بند باب است سے بیاد صحرای کشتک و راه بر وقت و
 که این متاع کونا به باب صحرای رحمت و طالب سلسله سے دل پر آید و دو بگسگ ترکان ناز و کجا این متاع تو با
 که فردشان است و مبنی بر سیاه دوم فارسی نیز آمد و دین مشترک بود و رنده کے دھار کے سے هر دورا
 در جهان عشق طلب و پارسی با پ دان و نازی آیت و خواجہ جمال الدین سلمان سے در مرتبه امام حسین علیه السلام
 در حق باب شمساه علی بابها و هر کجا فصلی درین پسند در باب شمساه سے باب تبرک کوارت اجلا و نادر است و
 دانستند از خود انقاس من جلیون و از هر کے سے در همان داد آیت حق بود میرود و او باب برست
 زندگی نام باب خواه و حسین ثنائی سے از شهر سے در نش کوزت و دانش اکنون چنان فرخ تر است
 که چهارم و چو هر نظام و نقطه کان بر پشت باب بر است و خاقان سے خورشید کے سول ایدم که در
 خلق و سیرت غم زال خرد که خرد باب با با می و حوس کے کمال و خود نمائے تا غیر سے بیکه موزد سے
 بیابای مسلم واروت و از مضامین خوش بابا خاقان سے خوشی و کوسید شہوت سے مباحث این تا نادر لطیف
 بر حق شیطان و که آدم ربه کے کشتش خرد و بان قدر و بابک باب زین سیح کتاب زهله سے منع کبا فرخ اند
 اگر آفتاب را و دستهای زبان بشناخه باب زین رسید و طے خوانه سے بیکه بود سید بخش بر شکر کین چو مرغ
 دشمن اورا کتھ حادثه بر باب زین و صائب سے چون بر وبال در کنه چکل شاهباز نو و از هر شاخ باب
 زین منع کباب می پرو با است لاین دستور او بر خسرو سے ناخن آرنکنت چون بر تر شود و با است
 انداخته بر شود و با اصطلاح اهل دفا تر افاده معنی غسوب کنه چنانکه طغان سب یا طغان خراج بر باب است
 غلامیت و آنچه میگویند اگر چنین شود و نیم با مبنی است یعنی ایتم با می است یعنی ایتم صابلی است عوسے سے تا نو
 کشتن باب چشم نوزده نسبت گرفت و مردک حکم بمل در دیده مینا سے من و جمال امین عبدالرزاق سے
 تحت ناز و بی باب است و نوح محمد و بی ولایت آن است و او صد الدین الورسے سے فرزانه

نسر زانہ کو بابت کج است و با شش است و آزاده که در خورد است و سست است با بل کبوتر نام شہر ہے
 از عراق در انجا چای است کما ت و اروت در ان معذب اند مولانا منظر سے چو نوشید تا مند ہے کوہ بابل +
 نورفت در خورد بکابل + شیخ شیراز سے برین کمال خارند حسن در کثیرہ و خیزن بیخ خارند سحر و بابل +
 علی علی یک خراسانی سے خوابن کہ ما خواند ریشمان بر فسون + صد خط ز دل بجا دو بابل کشیدہ اند + تپا سے
 تانیہ درین غسنل بریل لکل گذشتہ در بعض شمار بکل دل ہانہ آن قایتہ کردہ اند از عرب غیر طبقہ قایتہ خواندہ
 بود کہ بضم ہم قتی باشد چنانکہ درین بیت خبر سے در روکی میں چشم پیدا میشود + باج خواہ ساحران بابل است
 و ملا شیدہ سے ہند سے من کجرت حرفت آن خال در زندان برین کم + ساحر چون وصف پارو و چہ بابل
 کند با با شش در ان نجای مجذوم کو بی و برورد و چاہے کہ توڑ محسن تاثیر سے از لاکل جو غفل بنم + با
 خدان ہمیشہ خرم با بے و با و لے و بوسے ظاہر مخفف باولی است بر مجنن پاو
 و اون و بولی و اون سیر کردن جائز شکار سے بر جانور دیگر دین جانور خواہ خانگے باشد خواہ سحر
 سیف سے زہر با بے مرغ خوشی شاہ این را + کجا چو مرغ دلم شود و خنقار + طرا سے باز دار فلک از
 بہر ترو اعلی ام + خواہ سے بہر کس از اخترا + این سستی سے شامین تخت خیم شکار تریافت +
 دست زمانہ ہرگز خراج پا بے باج و یا اثر بیچم و از سے غاری در ایما آذی زریک سلاطین و سلا
 از سلاطین ضعیف در عیایا گیرند و مجد الدین علی قوسی گوید تمنا و خروج منی خرید نیز اما اکثر استعمال آن منی نہ است کہ
 ماہر ان لہذا نہ گمان بسبب بار گذر ایند از راہ گیرند بہر تقدیر بانھا گرفتن + دستن + دستاندن + و خوردن
 متل سوسے سے چو دشمن خرد دستاے بہو + ملک باج دو یک جہا میخورد + خواہ شیراز سے نزد کازمہ
 و بر ان سنائی باج + از آنکہ بہر خوابن عالمی چون باج + خور سے کوئی شہر اب سے شامین ستانہ ز خورشید
 باج + جالی شہر سلاطین شہید باج + حسن خان و دحمین خان شامو سے روئے تو باج حسن ز کلشن گرفتہ است +
 از کل خراج پاسکے دامن گرفتہ است باج وہ یک نوعی از بازار کاز باج عشر گوید سوسے مصلحہ ملک باج وہ
 یک جہا میخورد باج و سبب اضافہ ز سے ز با جہای رسوم ایران و از بعضی تحقیق رسیدہ کہ منی خراج زیادت
 باشد بس نجای زمینی کمال زیادت آمدہ تاثیر سے باج دنیا لہ مر از ذر قیامت گیرد + سوسے دیدہ کند گرش کوتاہ
 مرا + کہنے الفت با جہان طرفے کہ در باج در ان گذارند و اندر ہندوستان جو لاک گویند با جہی باج
 گذارند خواہ از ثقافت ایران سمجشہ کہ این لفظ مخصوص خطاب جو ہر بہت نہ مرادف آن انہی چاہی بعضی
 گمان بردہ اند اشرف سے بروز سید کہ خراج از عہ خوابن گیرے + شاہ حسنی در ایلی شیرین با جہی +
 استادی و برستہ صاحب مصطلحات الشرا سے تو اب کہ شہد بجان تاری + چہاں شدہ خطاط با با جہی +
 نہا گیرند و چہ فرج لولی + باشد این قوم از برایش با جہی باج بان با جہی گیرند کہ عبارت از
 صاحب باج است کہ انی الودار الافاضل باج خواہ + انکہ باج از بازار گمان گرفتہ سیرکار رساند نظای سے
 اگر ترمی اند ہرن باج خواہ + کہ غارت کند آنچہ بند براہ باج رعنائی کہ ختن از کسی در رعنائی غالب

آمدن برود و نشسته ساید رنگین جادو بجا افتد حسن جادو پیش جادو باج رخانی ز سرو آن قامت رجا گرفت و این
 شخص بیست یکده مطلق باج گرفتند و او از نم علیه خود است با حصصان و بو حصصان کنایه از معلم بیان شخص
 بخا و صفا و پختن و پنهان مایه کنایه را گویند که بکار او زبیر بال خود آورده و او را زبیر باج حصصانه کنایه از سخن لغزانه
 و پند یا سخن زبیر الملقحات با خستن اشتغال کردن بیازی نزد و سخن و گوی شکار و مانند آن دور سخن
 بیاد و او چون عمر زرد و مرد رنگ با خستن رنگ چشم با خستن تا بیانشان مناسب است که هر که
 در امر مصفا ساختن و باخت چشم نکس که این آئینه را پرواز کرده میان هر طایفه از چشم رنگ نوب و صل تو چون
 رو کے نمود و چهره کم زرد شد از پروا بجای خویش و منظر طرت سے شیخ این خبر باخته رنگست و بجای
 و این خسته رنگ باخته و باخته باد مدد کلا است که در محل دعا استعمال کنند و بمعنی تخفیف بود است
 در عالم شاد و با و از بدلیه آن و جایز است که کلمه مذکور را خدمت کنند اگر قرینه و آله باشد چنانچه چشم بدور و یک
 چشم بد دور باد و مثال آن و تیر سنجی باشد و برین قیاس با دی بیای خطاب و با و در بعینه جمع بعضی باشی و باشند
 و جید سے نزلت با و بارگ بود و است و در طوم باد و کمران باشی بیا لم از عالم نام باد و عرفی سے و نشت خسته
 بود که بعین جادو با پیش در فسون باد و در ای می سے مشین برقیب بود قلم و تاب و در حال باد و قوم و تظن سے
 سے سناج گرانایه کاسه مباد و و کر باد و جریب سید مباد و تو سبیر باد و درین کلستان و اگر شد ہی روشاه خندان
 سے خرابین نیز نیم تر شش خصال و که با و در زند زده و سال و خواجه حال الدین سلیمان سے بعینه تاکر جهان
 چہایان شید و پناه و پشت جهان دہانیاں ہادی و لیکن این مفضلہ نازک خیالان عالی و وقت منشان این شعر
 از قشادوم نگارند و حق بجانب ایشان است و با و یعنی خند و اسب و خراطہ مجاز است و سندا آن در قیاد بارخانہ
 بیاد چون باد خامہ و باد کمرز و باد تیر و باد کسان و باد نقیاب و باد و سبیر
 و باد و سب و باد کاس و باد تازیانه و باد و پشت دست
 باد سیلی و باد نگاه و باد سنگ مانند آن وحشی سے زیاد کہ تو ہرام اشود و عشق
 ز کس تیغ تو خوشید را شود خفقان و ظهور سے از برای چشم نصرت در سر بازار رزم و باد و کش میفر و شد
 تو تیسے سخنان سے باد تیرت غمزد را نواخت و و ظهور سے در جگہ بیان شکن سے بیست کسش بیاد سیلی و
 بردانہ کہ گشتہ چراغ است و طالب سے سے زیاد و سب سے از باد و سب سے از باد و سب سے از باد و سب سے از باد
 طوفان سے و بر خسرو سے بگاہ سب تو از باد و خند و خسرو و ہزار زلزلہ در خوا بگاہ خفا نیست سے از خمیر ششتر سے
 را با و صل روز و بیم و با و از کش سخنان را با زمین کیسان کہ و محمد طے سے سے موی عدد کہ است شد از باد
 روح تو و اظہار زہر چون سردن ان بار کرد و خفا سے بیاد و نور سے کہ از باد و سم و بریشان کہتہ جادو نام و دم
 مولانا مفر سے آرب سخنان و باد و کش شش سے دین و لبت و در فضا و پشت اعتراضا و شاتے تلو سے از دم
 قیامت است کہ از سے بخت و خیر و از باد و تازیانه جو انش بند را تہ و الہ ہر سے سے اگر می ترسی از باد نگاه و لہو
 و الہ و پر پروانہ نذر شہا سے و خشی سخنان کن و این سخن سے سخن سخن کہ طوفان زبیر باجیش و نہ جو سخن کہ گشتہ

کرافت دریم باد تلک و سبزه کشتی سے از باد پشت دست تو بر سپند جهان و در آسمان فداه یکبار در قفا +
 اورے سے بر آستانہ قدش تصانیار و گفت + کہ حسب باد کمان رشتت کرد ضمیر و قد سے سے چنان باد
 شمشیر دستے فزانہ کہ در زمین عمر رکت نمازہ و شوکت سے کھنزش آب در سنگے دار و از موج بخون و بجز
 مینا جو گل از باد نسیم بشکن + و بر نیقاس باد و حاق + ادا کره بود و شام بمجاو نفس که در فصل سابق در بحث
 باد چیرے گرفتن کشت باد و مخالفت بادیکه کشتی راز زبان دارد و این مقابل باد موافق باد امر است
 حکا هر غیر کشتی نیز اطلاق کتند بختشم کاشی سے بر هم زده وارد گل نازک وقت را و آن باد مخالفت که گذر
 سو که نورد + عاصب سے تا چون جاب بود سبکبار زور قسم + باد مراد بود از موج خطر را + چه عونا خدا کرد
 اسے از خدا خافل + باد را این سفر او مراد غیر باد یا باد و رنگین آید که گناہ از شر و شستند لیکن
 چنین نیت بکہ اطلاق آن بر سبیل نخل است و درین هر دو معنی ز قیمت جل سناسے سے در رنگین است شرو خاک
 رنگین است زرد + نور عشق این دای چون آب سوزش بقرار یا و کسر و کناہ از آه سرد و دم سرد انور سے
 سے دل زیم که باد سرد بر تو کوزد + روز و شب خوابت که اپی بدبر نماز سے ز آب یا و پروت و باد
 سبلیت کناہ از نخت و غر و مخصوص مردان چنانچه باد و گیسو نخت مغر و مخصوص زنان شیخ شیراز سے اسے
 باد پروت و نخت اندرینے + آرزو که در گل یعنی بینے + قاسم انور سے در مصطفی کز که در پانے رشت
 کیزه باد سبلیت عاده شود را + خواجہ نظام سے شمس که عاز تو نور کیزه + از اوت پروت خدیو باد و دم
 براد عاصف کناہ از خود ستای و خود نای خود سے من از ابریم که باد دوم + مذام که رنگس چرا شد دم
 طے خراسان سے بود با دوم حادثه چرنا سے ایشان + و بجز خصم تو بوسند پر ز باد دم + خواجہ جلال الدین
 سماں سے تخ اسپانی عیشی با باد شود سازی + کا حال عالم را جو حله بنا و پروت باد است دوم باد دوم
 یعنی از خافل با حاف یعنی همه آسمان کوشند اند با ستاد این نیت حکم فرود سے به نگاه با کله باد دوم +
 کثرت در بزم باباچم + لیکن ظاهر است که چون عاصف باشد خافل باد و سیلان کناہ از دولت و شمت
 سلیمان و بنی بادیکه نخت انخرت را در لشکر مردم ایشان را از جاسے کناہ سے بر حقیقه است کانی اللغات
 باد عیسی و باد مسیحی و باد مسیح کله از دم مسیح که بدن اجای تونی میکرد اول بر سے
 چه آب خضره چه باد مسیح بر در کثیت + دورت مرگ اگر در انتظار این است باد و کنگو یعنی کاف تازکے
 ما سنه چوز سکون نون و ضم کاف دوم دو او معروف مرض عرق النسا که در پای مردم پیدا شود و صاحب
 اصطلاحات الشرا گوید که در جهان کیر سے کهنک نام رگے است که از اذنار سے عرق لیسا گویند و باد کهنک ماده
 ریجی است که در بزرگ انصاب یا بد موجب مرض گردد شرف سے کز ریختن چون در در نون و زمین کبر است
 چون باد کهنک باد و آوروه تا خوانده مراد آب آورده عاصب سے با جان ببردن کن این گستاخ
 باد آورده را + خوش نمی آید بکل این آغای خدیب باد و افراه و باد فرا و باد قره بادش
 بی و با لفظ روین مستعمل میر من سے معمم خصم تو ز جبر کینت + بران زمین که بر روز زم باد افراه

سے صحابیان زاد استخوان بسوز و نوز و نوا نوا در پشت لب و کبریاہ و غور سے کمرہ با و کمرہ مارا و بجزای
 سہاد با و فراوا با و کسرخ با صاف مرضی بہت مروت یلم سے با و سرخ آدور سے خاک از لعلکون او و سبک
 کہ او ہن در رنگ سپر چہرے با و بان نیمہ کشتی کو بہت شد و فن کشتی برستون بندہ و نیر چہرہ قبا کہ بر زیر
 سینہ داغ شدہ آترا نہ جانب چہ بہت و از دست بچب بندہ دوست زیر دوست با لایم فرزند و پس پیش
 گریبان و بطنہ گریبان و بطنہ تیز گفتانہ حکم از تے سے زانگینہ کس او چون نور در دست انگذہ دست
 بسروں کہ وہ چند ارے حکم از با و بان و بہر تغیر یعنی اول با لفظ بستن بہر کشیدن بیک ہی مسئلہ میر منے سے
 سے اندر و خواص حرکت گوہر آدورہ کجفت و اندر علاج دولت بر کشیدہ با و بان و میرزا از مرقطت سے
 با و چشم شتی شوخ دارم صطراب ہنہ کہ زانگینہ خویش بر کشتے سے با و بان بندہ و ابو الفرج روستے سے
 با و بان بر کشیدہ با و صبا و متالی کشت با و طبع ہوا با و پاسیے بہر چہ تیز شدہ رو عموما در سپ خصوصاً با و
 کاشے سے شوق کہ کہ دل زنی خیزد و شیر ہوسہ و ناس بہت اگر وہ ہم نامہ با و بان با و بان با و بان
 و با و میزن و با و ویزین و لاد و سکون یا مجہول و شخ زہے تازے مرد جبکہ بعضی ملا و بندہ رستمان
 بیجا یا سے مروت و عجم تازے دنون با لفظ کشیدہ خواہند و این از توافق لسانین بود حکیم سے مارا ز کفت
 اختیار شدہ و فریاد بہت با و بان نیت و شیخ شیراز سے شیرین لطافت بر گس چندان کہ شدی سکند
 او با و بیزین بچون در دست میرا نہ کس و مسود و سید سلطان در تعریف میل سے دست گوسے کہ با و در قمار کش
 قاستت نزد با و بیزین گوش و بہر خسرو سے با و بان دست بہت بجم و وزوم او با و بہر سبکہ و علی
 خراسانی سے مارود در خوب است ز کس جا و کاد و تاکہ من با و بان شدہ لغت اور با و کرد با و کوشش
 بوزن دمنے با و بان کہ انی السرد و حفت با و بان نوعی از با و بان شہد بسیار بزرگ کہ در میان خطہ او بزند ہفتا
 در میان در کشاکش آمد کہ نے البرمان فطس در فرنگ خود در ضمن لفظ حفت با و بان شہد با و کش شافی را گویند
 کہ بہت صاحب با و بان شہد و شاخ کشیدن نیز گویند با و دوست کنایا از شرف و فضول صحیح طالب آملی
 سے کہم نتیجہ محبت بہت ان طالب و چہ سود خرمن گوہر کہ با و دوست نہ و رفیع الین لسانی سے عین بریند شکوہ
 زنگل و کہ با و دوست چمن زور کم خورد نم مال و شفا کے سے ہر زمان در پاکے خوشے ز کجا پیدا کہم چہ من
 حریف با و دوستی سے ترکان نیتیم و تاخیر سے کشای از کم از غنچہ ولی دہنے کہ کہ سچ با و بہار کہ جو با و دوستی
 نیت با و در کفت و با و در مشت و با و در مشت و با و بدست کنایا بہر
 مقلس دہرہ کار و بالفاظ شہن جوہون مسئلہ زور سے سے سخن چہ گفتیم چندین نشت و ز کفتار با و است
 مارا بہت و ابن مین سے تکبیر بر چار چیز سے نکتے و کہ شوی زین امید با و بہت و ہر دن سے زین تعجب عام
 خوبے امر دوزخ مست با و وا و کنایا ز مردم بے خلق و سچ انکار و مردم فکر و خرد و ہر با و ہر با و ہر
 در دم دینا دار و مردم ہارفت کہ سبب چن دشتہ ہشتہ با و سار و با و کس کنایا ز سبک و
 بے تکلیف و و جاہلی و وہی متذہر داین فعل را با و سدی می گویند حکیم سدی سے نکلدن ہر کے ن اندر ہلاک و

پاک و سردیست که با باد ساریت پاک و سوزنی در تریعت شراب سے باوہ کزو سے جدا کرد و بخل انداورد
 باوہ کزو سے شود پید حکیم از باد سار و میر منر سے سے هر که باو باد سار کرد برود زمین و کشت درود زمین از
 باد سازی خاکسار با و فروش و با و خوان و با و پیران بیای و دیم فارسی کنایه از خوشا گوئی
 پس آنچه بعضی محققین گمان برده اند که با و فروش فارسی ترشیده اهل هند است از عدم اعتبار بود چرا که شاعر مذکور
 بنده نیامده و بدخشانی الاصل و بنده ایست نصیر بن بدخشانی سے بیان با و فروشان چه با و پیرانی که در شرف
 ذرات از کرده ابرار که بنور سے سے در کوی توبه بود که گمان بیل و فر سے و کل با و پیران هر دو ابرار ندارد و همانا
 زن مخلص کاشی سے این آه کشان در دل ترشیده به تزییر و در و سے از نفس نفس با و پیران و شقیع اثر
 سے هر که با و پیرانیت و درین جزو زمان و میان سنگ بقامت جو فاض دارد و دین با و فروش شخصی که انساب
 مردم با و کند بر سبیل مع و آنرا در عرف بنام خوشند پهای نازی مخلوط و تلفظ به اولت قنای خانه بنده
 و رشیده سے ترجمه با و خوان بلفظ با و فروش کرده و بصورت بینا تر اوست بود با و پیرانی کردن با اصطلاح
 ارباب شان کوردان طغرا سے غیر سر پائی لکویس ساز دیگر کوک کفیت و از سے انیان شکم چون با و پیران کنده
 با و خوان جوی با و کندار دغا هر با اصطلاح مکان سفلی را گویند در اصل خانه با و بود که بقلب استمال کرده اند کسی سے
 عمر بگونه چه از دست خلق جدا و چگونه چه از باد خان با و کسر بکاف و در سحر و ای هر دو مکانی که با
 باستان سازند و از هر چار طرف با و دران در آید باز سے غرض گویند تا شیر سے دلم فرخ رختهای شناسد و
 زیاد گیر نفس خانه لم هو دارد و حکیم شفا سے سے معنی تو سر بریده گیر سے معنی است و دندان کرازا نظیری می است
 از چار طرف تیز در سے چه و از بر سبیل با و گیر سے معنی است و مسیح کاشی سے تا در دم در نش دل در سر سے
 خویش و دامن زنده بر نش من با و کیر من با و و و مثله ملا طغرا سے غیر از نفس که بر طرف در و هزاران با و و
 تران شمر دن خوش هو شفا نه در سب را با و خوردن کنایه از کتاب هوا که در بر خرد سے سحر که خنجر بکوبد و
 خرد است در پرده و جان سرفی او بد و گویای کنه ان دارد با و خور و با و خوره مرضی است مخصوص است
 با و کاشی سے است کرم که خوش ستم کرده و چون بر شود بلا سے برم گردد و هر چند که با و خوردن در بر از و
 خوش بسیار و قیوش کم گردد و میر می شیر از سے قیوشه سے شکم فیل از هوا چون صبح بر کرد و گزانی استنبار و
 با و خور کرد با و لچ با و دتخانه سردت دیم باز سے نوعی از توب ملا طغرا سے با و لچ هر چرخ چون بکورد کرد
 شود خرنه بارت بے رنگ ستاره و با و سنج و با و پیرا کنایه از بزه گوید بزه کار دین عمل را
 با و سنجیدن و با و میرون و با و در دن کوفتن گویند میر خرد سے آب اید زبر کو ب بخلکن و کوفته چرخ
 با و در دن و شیخ شیر از سے که چند از مقالات آن با و سنج و کئی ملک دارد تقران و سنج و حاقه شیر از
 سے جویا حریت نشینی و با و پیرا و با و کشیدن رنج دخت کشیدن ملا میر خرد
 سے تو خوش طر سے و اتم و بد خواه خورده میر و با و کاشی و اتم و بد خواه کف با و با و در کله و استن کنایه از
 تحت و خور و فیله سے بنشاور سے سے هر که گشت کبری در دماغ از کبرای قیست و جباب از خوش در با و کوش

با صاف گری که در میان دو طرفه زنجیر که بسکلی زنجیر می باشد در آن زنجیر نیز که بر صورت سه دماغ شکله ای در آن
 زنجیر سے ہے یہ بندہ کس کو این دو زبان عاقل تیرا شد جس کے رہنا سے غلی بسا ہوں نہیں کہ انداز نگاہت کہ وہ
 شیراز سے نہند چشم سے شیراز و درم زنجیرش با و الحکم سید با و در آن کہ تاملت خودہ اندازہ شیراز
 سے وہ با و الحکم سید بر سو بسکلی در نظر آئے کہ کھدایش کہ در در کھدایش تا چشم آید کہ در نظر آید کہ چشم عشق
 جامی سے چشم لاجوردست یا کہ برست یا عیا و خلق یا یادہ با و الحکم سید نیز کس شہلاستان با و الحکم سید کجا یہ
 از یک چشم با و الحکم سید تاملت یعنی تاملت کہ با طلاء اندوہی ہن سلا نہ دجا جامہ ای چشمہ در چشمندہ
 این چشم طہیر را با و الحکم سید خودہند خالص سے بر ضرر و جان کہم کہ آتش ہلیم زدہ چون شکر سیرا یا طلاء با و الحکم
 بستہ یادہ ترازب کہ چنان چشم را خودہ استعمال نمایند و این تعاقب عرق است کہ بر کشیدہ اطلاق کنند
 صاحب سے عقد ہنگی گوہر کجا جو باجہ بودہ عرازادہ کجا چون طلال زیادہ بودہ صاحب فرودینے سے
 پیش اہلت لب شیراز دکن بے تک است عرق بند کجا با و شیراز کجا فادہ غنی ناند شرابیکہ کیا کشیدہ
 باشند آترامی یک چشمہ در چہ باز و در قرع اینچ ہذا چشمہ کشیدی دو آتشہ گویند صاحب سے می آد آتشہ را
 آتشہ در باشد عوش آترامی کہ لب پار کرد و زبان بسنج و بیت در پیش و الہ ہرے کہ یادہ یک چشمہ
 بستہ درین صاف ہی آید مگر ہر عرق کل نامل است و پودہ است سے پر دانہ بندہ سے کند فرق ز پستہ و یادہ
 یک آتشہ است اینہرستے و بی یک آتشہ و دو آتشہ کردن در نہدستان و صاب در و در ولایت میت گزشتہ
 قندی کہ آترامی شکرے ہم فرہند پس ہی بینی شراب انگوٹے چنانچہ صاحب فرہنگان آتشہ اند نیز و بیت
 جانشہ ہر تقدیر سخن تریکیے آن مشوب یاد است زیرا کہ خوردنش اگر یادہ خورد و در سے کرد و بچار تالہ شراب
 را گویند مثل کاس در وقت عرب کہ بینی کا رستہ و ہن شراب نیز اطلاق کنند پس با و ہر دستہ ہرستہ سے ہشت
 شیخ اہل سے گاہ خرون یادہ کز خوش و تانیہ بدست زفن خوش ہدیہ شیشہ صرا کجا است
 کمال چند سے سا قیا یادہ بگردان کہ طویلم ز خوش و تانیہ ترمیان بستہ لیر کردہ در روشن و وصلہ ہزار
 عقل سوزہ مرد آزما سے و در آن کن طاعت گنازہ خام شوخ بزند ہر گنہ جوان ز صفت
 دست یادہ انگور و یادہ شکر آری بینی خالص کاشے سے غربت افتادہ جو بخواد وطن میگرد و
 یادہ را شیشہ شیراز کہ شیراز کے ملا نقلی سے یادہ خوش کہ خواہ شکر در جنت و یادہ شیرازت
 از شراب ظہر و حسن تاثیر بزوی سے حسن و عاشق و مشوق ہم شہری خوش است یادہ شیراز ایک شیشہ
 شیراز را و ظاہر جودہ ہا در زوہرا ن عمدہ ساز چون کعب یادہ شیراز و صاحب سے ہر ہی آس
 ز کین لفظ را ہر و ز کن یادہ شیراز را شیشہ شیراز کن یادہ فر فر سے و یادہ شفق و یادہ
 لیلے شراب نینج رنگ فرزند شفق طرا در و جودہ ازہ جوش در یادہ فر سے و در و یک
 ہم کم سے بری و صاحب قسم سبھی کہ نر کہ از شراب کوشتم و زیادہ شفق کجا تاقاب کہ شمشادہ
 فر و شس و یادہ خانہ مشہور چین شانے سے زبیم ساز کعبرت کہ صبح یادہ خوش و بے ہوش

تو این تخت از دکان برداشت یاوه گسار و یاوه پیچایی و یاوه خوار و یاوه نوشی یعنی یاوه
 پرست و یاوه خرسای کنیه از دیم نمز سے خوش رفت و بعد یاوه فرما سے در تا یک آسمان زده است
 یاوه پیچون و گسارون و خوردون و نوشیدن و کشیدن و زردن و گرفتن
 به حسن مدی سے یاوه بسیار پیچاساتی که کو دایک کے مست شود و صاحب سے یاوه پر خوردن و بسیار نشستن
 سهل است که به توری مست کردے و حافظ سے کیست حافظ تا نوشد یاوه بے آواز زده و طاس سکن
 چو چندین گل بایش و با قو کاشی سے ما در زلزله از عشق و جنون دم زده ایم و یاوه عشق زیاده آدم زده ایم
 من فرقت سے در گنج زده یاوه قیامت حسن که کرده شکر کما پیشت رنگ ترا و مخلص کاغذی سے دو چهار کند
 و در گوش کینا غرمت و چشمت این بوده خاتم رنگا سے کیرد یاوه ناچار کنایه از امر ناگوار چه خوردن
 شراب در خلوه مضرت ملاشانی نکلو سے سیر کردن در میان از می مراد و سکن شو زده ناما بر بند
 و محب از صاحب مصطلحات اشتراکه بین بیت در سندا مارا زده حال آنکه نقش نیت یاوه جوان شراب بریده
 مقابل یاوه پیر که شراب کین است منظر کاشی سے آنکه در پیر از سردار و جوئے آرزو و یاوه پیشتر نساقی جوان
 باید کشید و میر منر سے چه پاک از آن که جهان سردگت و نا خوش شد و که خانه گرم و مننی خوش است
 زده جوان یاوه پشت دار شراب کین جزای قوت و تنده استے در آن ایچہ باشند مقابل یاوه بے پشت
 صاحب سے در سیتے کندم نوشی در کس چشید و زان لب زو خط شراب پشت دار بود را سے یاوه بی پشت از
 سوز و بیره ن میرود و بوسه لبهای زو خطا تو می دیگر است یاوه سر خوش و حکیم کنایه از شراب صاف
 در این مقابل در دست یاوه تا بس کشیدن شراب با ذراط خوردن میر منر سے سے ای منم تیره زلفت
 باوه روشن یار و سے بس راه سجده کیش تا بس راه به پنه چیدن کنایه از تنگی و قلت شراب قاسم
 مشبه سے سے بسک سباب نشاط ماسک نقاده است و میتوان با پنه چندر شیشه باوه را با و یہ صحرانواد
 جمع با و یہ پیچایی و با و یہ شام و با و یہ گرد و بیخ کاف فارسی یعنی دویم از عالم دوزخ شام ظهور
 سے جس کل مقصود چنین نمده سرانہ بنشای قدم با و یہ پیچایی مست و کبه رشنه سے نیت خور سے از من
 شا در من قدم با و یہ شام مست با ر باریکه در شکم زن استین شمشه و باریکه بر سر پشت و مانند آن که ارده
 و با لفظ کشیدن و برداشتن و در تافتن و گرفتن مستعمل و بیوه کا انبوی چیزی چیزی زنگبار و هند و بار و در و با
 در شاخ درخت چون گل بر بار و در بر بار و جید سے جز دم ز نفس سخت جگر از ناله نازم و بریشان بر طرف
 چون برگ گل از بار میریزد و نظای سے فروریخت آن نازه که بار بار و در آن نازد ز کس برآمد خوار و سطلے
 خراسانی سے هر که استبان دغن شد بلبش نامحرم است و کل اگر بر بار نبوه خوار دیوار نیت جو و نوبت است
 چنانچه یکبار و در باره و بار زده چون ابر که بار و دل شکبار و جلیل و بزرگ بنا که گویند بار خدا و راه ذول
 گو شمشه غلانی و در بزم غلانی بار در دوا زمین با خود است بار که و دیکه این چنانکه گویند دیکه بار که پشت و
 بلیدی در نجاست بار و اولین دخل در اجازت و اولین با ترا و درون در شاخ و مانند آن صیحه آوردن

آوردن کمال امیل سے مسودہ بر طبق عزم آن عرضید نہاد کہ کشاخ خاطر کم آنجس مودہ دارد بار و طالب آلی سے توج
 شد با زبدل ذوق تماشا طالب و ترسم این شیخ کل جلوه بانج کوه و کوه کوه و درخت خشک نما کوه ستر
 بود و بروز کار امیر کبریا گرفت با را آوردن صاحب آواز و شدن در حالت نسبت به رخت فر آوردن
 در حالت نسبت برین وضع عمل و در حالت نسبت بر حال پس اگر دن فرزند است صاحب سے ناراضی و تیر بر رده
 پوشش و پذیرای گونا آرا آرد و پوشش با را انداز فرود کش کردن قد سے از حسن و خادری در رخت صدا
 سے آید و که درین سنندلی بر خوف کن با را انداز با را کس کن محل فرود کش کردن طالب سے سے کوه از حسن و آله
 سستان نشا طرا و با را کس کن قوا غل غل این شام بود با را خاند پشته سے پته کاتر در رند آله که غیب
 والد هر سے در بار خاند دل با غیر و نایع نیست و این کار دن حافظه سال را آتش است و سید شرف و در
 تقاطع با بر گوید سے همه در پشته سے با رخانه و بکاشش کوه کار بر یاز و تقاضای آتش در رند که خاک و آله
 تخیلک پسم فرستند آدن در بند کیره خانه شهرت دارد و چیزیکه در ان پیدی پر کوه از خانه بیرون شدن فوسق
 یزید سے من اسم آرد که طرز فرمودم و کانیچین با رخانه جاوید و با دو وقت برت انکرمین و آرزو کینه کتی
 و زید و چهره معنی نجاست است از رخت بکیر سے که آب طعم مطیع و زید در ان فر پسم آرد با رکن کوند حکیم
 حادق سے عوض کو ترک مشرب و روح است و نادر و نایب از کین منت استخر الله با رگ رختن پستین شدن
 بی سرفه سے با رگیرند از نسیم لطیف تو ابر کبار بان و همچنین از روح قد سے دختر عریان گرفت با رجا و ان بچه
 زاده و بصله بر بنی یاد که آشنی بر چهر سے صاحب سے با رقل خردیدوش دیگر ان توان نهاد و در میان عشقیان ان
 کو کین مردانه رفت و سراج العین قمری سے زانه عاقلانه و نشا طرا و دیگ بر دل اعد و سوار تها در با رکن
 کتا یه در سفر کردن و تیر سفر کردن و حسی سے اے رفیقان با رجو اسم بیت با رمن کجاست و حاضرش سازید
 نامن کار ساز سے بکنم و نظری سے مسافران عین ناسیده در کوب اند و شکوه یزید و کشاخ بار سے بند
 والد هر سے سے شکر بار دول تبرقه مشول کارانه و ادب است و خاطر با تیر بار مانده با رستن زبان
 ظهور کردن رنگ از تیر غلبه یکه از اخلاط چهار کانه در خیالی گویند زبان با رست تاثیر سے جهان ز زمین صاحب
 سخن ذیل شود و زبان چو بار یه نید و بن صیل شود و گویند میاز عدم آند از بر لغاف و گدان نوع با رست تا ریل
 زبان تحقیق بیوسته که حالتی است در مرض که در علمینیم با ر سفید سے بر زبان سے بند و در علم صفر با زرد سے
 بار کاه و بار چای تجیم مطلق تمام با رشان و در ان که در ان مردم را با ر و نهد خواه از سنگ و کل باشد
 و خواه از نیمه و چادر و در حرف حال دیوانه عبادت از است و در سما نگاه و عرش شتاب و زمین بمان بر شیم
 طالب از صفات است و با لفظ کشیدن و زدن نمیبی بر با کون خرد و با لفظ بستر نمیبی با کون آن ستم
 خواجه شیم از سے یا ساقی انجام چون مرد ماه و به نازم بر فلک بار کاه و نظاس سے با زید بار کاه
 بر شیم طالب و ستوشش ز رختش از شیم با و در منزل کوه و جیش نزدیک شاه و طویل فرود است و زرد
 بار کاه و غرض سے به بند بر فیصل شرب بار کاه و در آرد جنبش با ر کاه و سیکه بار کاه بی حرمی است

کشیدند تا قروه با او مهر کمال نموده در دست گدای تو باشد فرو نموز بر عرش اگر کشند مشهران بارگاه را
 خند و زهر آنگ بصره خرد و کشیده بار که بسزیه نو سه چو منجم آن شد که از بارگاه کشند مهران
 مستم حکومت سر از سینه حق ملایقین با جوهر جهان کشد کاکلس رود خروان مغزش بار جا کند بار بر در
 و بار کشش شیخ شیراز سه گادان در خوان بار برادر با نر آدیان مردم تازار میر نو سه بار بسیار بار کش
 اندک چاکران پیش و مر کبان کم کاست بار گیر بکاف فارسی سپ جاست کیلانی سه بخش نماز ترک
 با وقت بجاک بر خند بر گیر سیلان هم نر بهت و نو کر جا در بخونی بن جان جهان پیاد سه شون کجوا
 تراش و شرفت بار گیر و چیلد چیلد محکم فارسی که بول که هم بنی است با حسدا باری تکی که بکس
 بارده و بجایز بر پشاه بزرگ را گویند و قوسی یعنی خداوند در شید سه از سمانی یعنی خداوند روزی آورده لیکن تنها بار
 بنی دور وید و نشده داله هر سه سه پشت تک صفت هم قدر عیاش اوزرا انکه بر کل جهان بعد از خداست
 بر عسری سه بار خدای که از دست کراند بار خدیان جهان سلسله بار و در دست که بار آرد با قر
 کاشی سه نیده ام نهان را که نامش آرد و مردم شود دور زاب و دیده من بار و یانه و صائب سه
 بر نخل بار و سنگ آرد و در بار میبارد اگر اهل و امانه شو صائب طالت را بار و بند مصالح هر چه
 جوی رشته بر آید و دلال و مثال آن بر شمشیر طغزاد قسیمه سه تیسر ششم که بے بار و بند و زگروش
 بود تا سحر بر سه و در محاوره بند و با هم گویند باران ترجمه مطرب و لفظ باریدن و دوان و دوز
 در گفن و خوردن و استادن و چکین و و کشتن و درختن بستل طالب کلیم سه ز خاک آدم ای چمن
 دران غم که ریخت و سبلیش روان ازین فر و شکبار نیت سه بر سه در که می آید ما و نقد نشین که باران
 گیزه و بر خند سه روز و در و درش با دین گر که خرد و خاد و ایرا نخواه استاد و در این باران و میر
 نر سه سه اگر زمین هم از خورد و باران و سه و نو ز دران را بود نسیم بار سه که بر منج برید ز کرد
 زمین و گود بود تو کجا زمین را باران و انور سه سه از دست او بیفتد برفک یک نجاب و دو و آتش
 پیمان بران و کابریطیر و حسین شانه سه خانان میرزا جان انکه نر جهان است و هر کجا باران نیسان
 سجانے میرزا و اهل شیراز سه سه گریم روداد جمن نزول کشیدم برق آه و بر تم شد دیده نمیده و
 دران گرفت و صائب سه از دست تر کنایه و حادث کجا رویم و مار ایسان با دبه باران گرفت باران
 تیر و پیکان و باران کمان یعنی نر سه کهای علم در سپهر چمد و باران کمانی بخار شد بارانی
 حاد و کلاه سقر لاط که در باران پوشند سه شرف سه زده دستگیر و لیران بود که باران تیر باران بود
 نور العین و وقف سه کشت ناب نشند باران پیکان کسی و آرزو سه اب از بحر کمان داریم ما و سینه ایل
 ایام سه کسوت فقر است ایام نر سه و خرقه بنشیند من گشت باران سه طغز سه جایکه از کل شرم رویش
 عرق نشانی شد و باران کلاست اورا می شناسی و جمال الهی سلطان سه زگر و خین شانت بر بند آسمان
 دیده و بر دیر تیر باران سه بود که باران باران عید و باران و عید یعنی در سه دانش سه صل

وصل باران چون در دشتک خیزد بر ناست و گر نشاید کم از باران روز عید نیت باران بلیطه و باران
 ژو و پنج باران بران رسیده ذکر کرده باشد رضی دانش سے در سپنا چشم خوردانش آفت امین ایم نیت
 آفت زینے گشت باران دیده را و چکان پیک سے خون گشته ماز بحر باران دیده و زین نم شده چون سیل
 بهاران دیده و گروست بن زنده میر زردانک و آشته در نھا سے باران دیده و بر حسن و کجی سے با نوح
 کرده بر بام آید و چون کل نوح آستند باران زود و سنجر کاشی سے ملازم وصل لونیو مید و در دشتک رسوا
 بے بهقان بشوید دست آگشته که باران زد پاریدون معروف هازم و تنه هر دو آمد و دغا هر شدن مجاز
 است مثل کل کردن عرسے سے از جام کینه ام چور دست و نوبچکان و بیاره زرخش که تککاره کسی است و
 کیم سے بخرتم چو در بر سفید باران نیت و چه دجهاست که در چشم تنگبار من است و صاحب سے تا ایسه
 برده اشک که بیاریم ما و رزق فارون میشود تخمیکه میگایم و بار و سرود خارسیان بنی ناعوش و غیره
 استمال کنند شرف سے نقل جالی سیله رشیرین به در تو و چو ن گفتن لطیفه مشهور بار است و
 باروت و پارو و بال شوره و آنرا تکس چینی هم گویند یعنی در دشتک مجاز است زیرا که
 جزو عظیم آن شوره است و بار و ضعف آن مرزا عبد القادر توسنے و زکرتسیر قلعه است سے ہیوخت بند
 دران کارزار و چو باروت کا نذر سے اشد شرار و اشرف در تریف تیخ سے دشمنان داده نیک طلب
 بر باد فنا و خرمن باروت را کافی بود برقی خزار بار و نوبت در تپانوع رکانه فردو سے ازین
 باره گفتار بسیار گشت و دل مردم خفته بیدار گشت و دینے باب جهاکه گویند در باره فلان پینے در باب
 فلان و در حق فلان طالب آملی سے و آنرا بیکو نوشت پروین و در دشتک و بهقان بود دیده در باره ما
 ظهور سے یتوان یافت عرض تربیت رسوا است و کرده بیطاعتی این فکر که در باره ما و دکنه نسبت نیر
 بست که افاده معنی دستار زده چیر سے میکن چون عشق باره و شاعر باره و دختر باره و درو سی باره
 و آرزو باره و زن باره و دغلام باره و شب باره یعنی زن بیکاره که شهباز اوست و در دشتک
 بر دور او ز جمل فلان بود حصار و زین در دغلام باره توان گفت فوج را و فردو سے شهبان
 ملاور افزون از حد است و شهنشه کزن باره باشد بد است و لوو سے نوح سے نیت مشهور طلب
 این خسرو شاعر باره و تاز نیت قول و شعر در ان نبریم و بار در دن ما نیز و نیتی است درین شعر این بین
 اگر چه بچ باره بر دست میشود لیکن آتد بر آتد آتد از سے انکو بچ باره طفل کالیت و آتد
 لبکه گشت زجر و بچ و دو یار در دقله که آنرا در تاز سے فضیل در فکار کور و بار بود نیز و نیت زان سے
 در نشو سے میخانه سے باره از کپ کشیده برو و زده فعلی زعل بیدار و و حصار حسین ناسے سے خانه پیش
 مابام در آتد ترو و باره صبر ماز خنده بویار شد و اتقی سے دو بند لایا باره و بام و کشیده شمشیر تمل
 عام و در سبب تیزو بارک و مخفف پارک الله ظهیر سے و تریف نور سیور سے بر دیوان کنه چون
 سلام آفتاب و در آبرو طاق بارک جواب بار یک نازک و لطیفه چون کمر لب بارک مخفف ان

حسن و ہوسے سے کہو ہر ایک تو زیر خط مشکوون ویدم + چون ہلا سے کشتبا لنگھ برون سے آید + زمین کم در عرض
چون زاہد ہر ایک کیلیم سے ہر گجا ہر ایک شہر بہت قدم از سر نہ + جاوہ گردن آرد و پیش آید ش مغرب پیش + برج
کاشی سے تن سودا سے من در خم آن سے بیخفت + گشتہ ہر ایک کہ بر شیم سازش کردم + و کم در حق چون آب ہر ایک
بسیلاب ہر ایک + و محیط ہر ایک + کہ کنایہ از کم اب شدن است صاحب سے فاذک ترہست از رگ جان ننگوی
ہر ایک نہ میطر جو آمد جو سے من سے از تواضع میوان مغلوب کردن خصم + میشود ہر ایک چون سیلاب از پل گذرد +
ہر ایک میں انکہ با حمان نظر بگرد چون ستارہ شناسن مانند آن و بسنی خسیل ناتوان بین مرزا صاحب سے
از سر خوان ملک بر خیر کاین ہر ایک میں + می شمارد لب گرد ز لب نمان دگر ہر ایک خیال نشا غزاک خیال
صائب سے ہر کہ چون رشتہ ز ہر ایک خیالان کردیہ + روز نش تک تر از دیدہ سوزن پند ہر ایک شلن نازک
بر پیمان از جا بجز زون دید در تعریف مقبول کش سے صدیہ آفتاب دور و نزدیک شد + چو آفتاب را دید ہر ایک شد
کاشی سے بیتاب نشد اگر از تاب جانفش + پس ہر چہ ہر ایک از شہر بدر رفت + صاحب سے با ز روشن
دیے زیر شہا بے نیت شیطانرا + کہ شد ہر ایک زاہد تا ہلال عید پید ہند + محسن تاثیر سے اب شد ہر ایک آثار
و جو سے تو وہ + کل سپر از خست تا در خسار بکوی نوید ہر ایک شدن گردن علایت رہوار سے ہم باذن پسند
آن در نظریا حساب بیاید ہر ایک پسیدن در کار بقور تمام دار سپین و کمال خوبے آرزو سر انجام دادن سے
چو بے مشہد نظم گرز و عقل + نماید تا بگشت بسی + وہ ہر رشتہ حرفے بکاتب + کو مویشکا قد از ہر ایک بسی +
کو بشتہ تا غلو کتر نوید + کرد دستش نیاید خوشنوبتے بازار جانور سے سعادت کہ بدان نکار کنند و از آزار
ماز سے گویند نیز یعنی رفت و زمان چون اذان باز چنانچہ دین بیت پر مزی سے کمال دولت سے سواد پور
کورا + بود اندر ہر متہار دم باز تا کنون بازار چتر کنایہ از بازار جز بستہ و نیز یعنی ذات چتر و برین تقدیر خاص
مشبہ الی المشبہ بہہ حال الدین سلطان سے شاہی کہ بازار بخش ہر کہ بر کشاید + طاقس چرخش آید در سایہ ہمایون
باز و نیاز نوی از بازار کن بسیار اصل و کباب بیاشہ در دور و درک چشم از تحریر سیما ہی است و غایت لغت
و تراکت کہ افی اللانہ نے فقیر الدین بازار خاشہ مہر کے قونخانہ گویند بازار کو یہ ظہر سے استماع
کلام تو کوشش کو ہر چین + بازار کو بنام تر لطف شکر خا بازار ماژہ در اسپن اندہ از طعام و علم و جہان سبک کاشی
انما اول جواز نظر اول راجل راجل + بازار بازار ماژہ بسیار میرسد بازار پسین یعنی در پسین چون نفس بازار پسین در نگاہ
در پسین دستمان در لفظ چیزہ بیاید بازار جای بجمہ ہنکے او ادھکان دستقر قلم سے از ان سستی انعام
رخسما آرمی + عمان در زو + کردوشہ بازار جای + ہر مزی سے بدعتت زین ولایت شدہ از سبکے تو پیش
چون یاقوت از علامتہ نوری تو نشان بازار گرد و بازار گشت ہر کہ نام بیخ کانت فارسی عود و مہر حوت نمونا
واعادت ہر کہ از ہر ہر ہر سے یا ہوا از سگے خصوصاً دین را ہنار کے ٹٹ گویند قدسی در حصہ کہ کشتن چندان نیز
سے مشینہ سے بہر کشتن از کوہ دوست + کہ با در را بد و بازار گشت + مزر نور لا محقق سے باز کشتن کن تو چون
بیر سوے در جہان + گزینی ہر سے از بہر کشتن سے استا و علی اکبر معمار شہی صفیان سے انکس نفس خود ہر سوے

نبرد و اردو با خویش همیشه سوز و درد می دارد که خاک شورو صدوی در با و رود و فاضل نشوے که باز گردی
 بازار پس اعلیٰ سے پر سوخته مرغ گم باز پس آمد نه از پس که گلستان تاشا سے تو کم است بازار آورد و بر
 حاجی سے جز خان و ناک و سوز نیست در فراق دوست بازار آورد دل و آب باز و سلفش باز آشنا باز و شکبار
 پچ بازار - بر بازار - پاسے بازار - پاک بازار - پیش بازار - تیغ بازار - شمشیر بازار - خنگ بازار - جوگان بازار - حصہ بازار - شعبہ بازار
 جان بازار - خاک بازار - خاکلی بازار - خانه بازار - خویش بازار - خیال بازار - دعا بازار - دخل بازار - درال بازار - درالک بازار
 دید بازار - دین بازار - رسن بازار - رسیان بازار - رعبہ بازار - سامہ بازار - تخت بازار - سر بازار - سبک بازار - شاد بازار
 قمار بازار - کبوتر بازار - عشق بازار بازار **اشیاء** **خلیل بر آمدن** باوصف است و اینکه چسے و دشمنی کردن
 دلد هر چسے از ان و ان جو جان جان کز احدیش گویا ز اشیا نخلیل چو پر نے باز بازار وید کردن و گفتن
 چیز سے تفحص کردن شرف الدین طبریزی صاحب تیمور نامه در حصہ عاشق شدن خلیل سلطان پشاد ملک امیر حاجی
 در کرامت مزاج صاحب نے ازین ماجرا صدور حکم با حصار نایابکے رہ پوشش ساختن خلیل سلطان آوردہ حکم شد
 اور از دید کردہ ناچیز سازد یعنی نسریدن و نمود آوردن و در کتب علمیه در خواص بعضی ادویہ آوردہ کہ فلان چیز است
 باز دید کند بازار آمدن شد و یعنی تو بر کردن نیز است چنانچه درین صریح مشہور سے بازار باز آنچه کردی بازار
 و یعنی اول شیخ شیراز در دیباچہ گلستان آوردہ فقرہ باد آوان کہ خاطر بازار آمدن بر در استحقاق عالیہ
 بازار اتفاق بحیری رجوع شدن بوی انور سے ہے اسے درینا کہ شاید با عاقل و افتادہ چون چنین است
 درین حال بہین نزد دست بازار بستن و بازار خواندن فرید علیہ حسن و خواندن درین بیت خواجہ
 نظام سے ہمان دادہ خویش بازار بست چکر تیار بر اینان کردست چکنایہ از تفحص نمودن است کہ چو دادہ
 بر ہم و چو دادہ بودیم و حیوان کہ کہنی اندیشہ این کار شد بازار یعنی بسی چون بعد از دادن قیمت تا بود کردن
 و بقلم بازار دادن خط سلطان کشیدن بر چیرے بازار خریدن از چھری خلاص دادن در این دن از سبک دادہ خشی سے
 بنور حق خود را غمت بازار خریدیم چان خط فلا سے کہ باویم دریم بازار و اول بر گزیدن خواجہ شیراز
 سے بانک گاہی کہ صد بازار زدہ عشوہ مخز کہ کشہا گزشتہ صفا بزوار کر لہنا جواکون و کشادن و حشی سے
 بہر ارگشت کجوبید کہ با خاطر معہ این زمان باز کہ تیغ و کتب بازار و اشیا از چھری تیغ کردن ازو سے
 آثار زمان ز رکش سے کبہارا از طواف خانه دل بازار بست چ رہور منزل نزدیک کامل میکند چ یعنی
 چنان دشمن است و خشی سے تو کوی چقا دست کجا نوالی چ من نزدیکہ علم این حال زین بازار سے ہے
 بازار خوردن بخیری دوچار شدن و پر بستن بخیر سے بہر ضرر و سے شاکہ رعنا چمن باہر خورد چشم خداد
 کل سنج کہ بازار رفتن از چھری و این گرفتن کلیم سے زانہ از شب بدم چرخ باز گرفت چ بسل و وفات
 من آورد و بر نام سوت چ خواجہ جمال الدین سلطان سے خورشید رفا سائیز من باز گرفتے ہ از من نظر
 دفا لغز گرتے چ لیکن درین بیت یعنی درین دشمنی است برابر مثال بازار کو بکاف فارسی سخن گفتہ
 اعلاہ کردن غمور را ہمایہ آوردد کہ نزد گیتی سے چار سو صفی چو دل باز کو مذا صاحب سے صحبت شہای

تفحص

تفحص

بخواران در بازار گوسه + چون ز گلبرگ برود لب پیمان پیش + منی حکمت شبها سے بخواران لطفی دارد که
 سکوت از آن بهتر از ذکر آن کردن است نظیر نیشاپوری سے سخن آید دست پند برم بدون ز دنیا جانی بر بازار
 حسرت با مید باز گوسه باز شدن گوشه چشم بچیزی اتقات کردن بوسه خواجہ شیراز سے گوشه
 چشم رضای قیمت باز شد + چغین غرت حسب نظران میدارک باز حمیدان برداشتن خواجہ شیراز سے عفا
 سنگ رگس نشود دوم بار چین + کانیجا همیشه با دست است دوم را بازار حمیدان تجائی محمد چون کے صدارت
 کے کہ بنوان غصه گویند باز حمید سے بطور سخن اور گفت و صد آید او کرد کہ سے البران بازار کشیدن یعنی گوشه
 علامے فہاشے در کانیات آورده واکہ در باب باز کشیدن فقر و جند قلعے نمودہ اند تا آخر باز شدن از جانی
 بنے پرکشتن و معاشرت کردن میرمنو سے باز شد از عراق خرم و شاد + سیف و دولت ایسے اللہین بازار شد
 فرق کردن میان دو چیز ہر اسی سے جرتیخ و تیرہ آب قدیم در ان دین + حقا کہ سچ آید نہ استم از کاب بازار
 خطا ہر اور اصل بازار بودہ زیرا کہ در چین جانا اگر طرہ آبا میفرودند و بفرود ایام بنے مطلق جاب فرودن استعمال ہوتے
 و بیخ شہرت وارد و گوسے در خلا طاعت شامی سے تصدق و اوفانہ ہر گوسے شد + عشق را با دل سودا زده بازار ما
 و بازار تیز و گرم + در واکہ کنی بذر بازار راج بود مقابل بذر کردہ + خوشرو + شکستہ + بستہ + کنا یہ بازار غیر
 است در بنفیس بازار تیز کردن + شکستن + خواجہ شیراز سے کہ کن بازار با حری لکن + ستر + جو رہہ رونق پر
 لکن + صاحب سے محبت مروانہ میخواست کہ نشتن از جہان + بوسے یا کہ بازار زنجی شکستہ + خواجہ جلال الدین
 سلان سے ہر کجا نیز تو بازار راجل تیز کردہ + جان سخت کہ گراہ است چہ نزاران شہد + سود و معاملہ سودا و نیز بازار
 گویند ہر سب سے قیمت ہو دیکہ زینش بود در دنیاں + دار سے ندیم از ان شہد کہ بازار سے قیمت + توری گیلا سے
 سے با ہمہ ناہر ہنے بوجہ خواند سے + کا فرم کرد فیماست با تو این بازار قیمت + مشکوفی جرمادقا سے
 سے فتنہ بازار سے بچشش نشت برسدیم کہ چیت + گفت اشو بیکے رذر عشر میزم + عوسے من گویم
 کہ درین شہر تھلگ سے است + ہمد ہند کہ دار ابو بازار است + بازار در ان مشین مباح رونق در وای پیشین مباح
 مرزا نر فطرت سے نازیمانرا چہ بود نیار موسی + در و پارک من لارہ سے نادر و این مباح بازار چہ
 مصر بازار غور سے سے زکین ز شنگ کہ نہ دارم + بازار چہ جگہ روشن بازار مٹی کسیریم ہوتی از زمین
 کہ کہ قربان در ان کنند بازار کہ در نجاست دبا کردہ اسمیل است کلیم سے ساکن بیت الی اما کرد دست اید
 خانہ را تہ و کیر سار سے بازار سے بازار فلک چکر تیز است ای رونق در وای در دختہ کاشی سے
 کوئی کہ تخمید لاد بازار تیز بہت + کیست ہر کہ بازار مغان نیز بہت بازار اول یوسف قیمتی کہ بازار
 یوسف تہ و تاج رہہ بر کہ نش از جاہ بان فرود شد و کیتہ آن نیار خطا سے رویت بہت درم یا ہر تہ و درم
 یا ہفتہ درم بہت درم یعنی قیمت اول یوسف تیز کردہ و بازار دریم وقت بیج لوہہ ہر دست زینجاست ظہوری
 سے دکان حسن فرودے اگر تو بیکے + غیبی شہر یوسف الدین بازار + سے بیکو فتم بہت اول + ہفت
 یوسف کہ دوزان تو نیست + غیبی فرودہ ان کہ قیمتی + یوسف دوم بازار بازار کا + نقد زمین

بازار

زمین کہ بازار دوران واقع شود از عالم برنگاہ و مجلس گاہ فردوسی سے جو کا وہ بروی خود زور کا و تہاہ و بروی زمین
گفت بازار گاہ و بر مغز سے چون کارگاہ شستر و نیا و و روم گشت و بازار گاہ لشکر شاہ از مخاسے تو
بازارہ اکتور بازار نشیند و خرید و فروخت کند بازار کان صبح و بازار کان بخت لفت و دویم شخصت این و اطلاق آن
بر شخص واحد از عالم ترک کان و دندان کہ جمع شمره و دندانست و بسنی مفرد استعمل میشود پس بازار کان بضم چاکمہ عوام خوانند
مخص غلط باشد و بیخ بفتح بر تقدیر بعضی سوداگر مجازت و بیخ شهرت و در بازار کشیدن و بازار نہاوان
یعنی بازار ترقیب دادن شیخ شیراز سے قیامت کہ بازار بیخونہند و منازل اجمالی بکودنہد و بر خسرو سے زاب
کل تن مردم جو غلوہ است و بشکل تنگ و بعضی چارہ است و در کشیدہ بضم چارہ بازار سے و کہ رخت
برود جانش بجا بازار است بازار آراستن نقلہ نظام سے بوز نیگوندہ بازار سے ارگشتہ و خون
ز سکندریان خوانند سے جو بازار میں بے من آستے و بان رسم آریں کہ بخو استے بازار زردن کنایہ
در قافہ خاطر خواہ برداشتن و در اہل زبان تحقیق پیوستہ کہ بازار زردن یعنی بازار آراستن است میگویند در قشون
و لشکر بازار زردہ تہ و چادر یا کتاندہ غبر سے آسے بخر و خود بخرس از خویش و بر طالع خود بویہ کند
و ہانش و بازار زرد کے گرفت اتفاق دن و ہا ہی برود برستہ و ہانش و بازار زرد کے کشت و از تو کا
سرمایہ سوجود جهان است ز پینے سے زرد کا زرد کے تقویٰ فردشان و زردہ بازار خلاص بر پائے
حکیم شقائے سے خیر دل بہت صلائی بر فریاد کے زویم و شتر کے خوان کا لائو لار سے زویم
صائب سے آمد زہر کہ سنگ بلامت بار ماند و کورست خود بکوس کہ بازار نیزند بازار زردہ جستی کہ آرا
کر بازار بردہ باشند و نیز خرید نشدہ باشد بازار بر چیدن بازار برداشتن صائب سے چارہ بازار حاکم
پر کر گشتہ است و وقت آن کہ کہ بر صیغہ این بازار بازار کردن ہنگامہ چین ہنگامہ خوبی باشد
بازر شستے گویند یا فلان بر خود کے کویم یا با حرفہ بازار کے کرد این لہ اہل زبان تحقیق پیوستہ وضع سے
مصدر و اتم و اویم و غیر ان غافل و کہ با پوست حسن توجہ بازار کے کہ مراد است بازار زردن بازندگی کنایہ
از نگاری و جالی تاثیر سے بکہ بازند کے از مردم عالم ویدم و صورت کچھ غلط مغز سے آید بازو عضو
و آن از روشن نامرقی باشد و ہر یک از دو چوب طریض در و این جی از است و زونا و کشورستان از صفات
ادست سے یا زردن تھا و قوت بردست و خطاست چھ شکین ناتوان شکست پارو چھری دہن
قوت بردست و آن در شتن شقائے سے ری دل باین قرار زردن لان عاشقے و بازار کے یک نگاہ زرد
شکب تو بازو و راز کنایہ از دراز دست و غالب خسرو سے نیز زنت میں بازار و بازار و نوبت سنج
نوبت تو از بازار و شکن کنایہ از بسیار و زرد کہ نظام سے سے ترنگ کمانہ کے بازہ شکن
یسے خلق را بردہ از روشن بازو بر اقر احسن و براوردن و بازار کردن بازار بند کردن دست
بازیدن برے زدن یا گرفتن چیز سے نظام و چو گفت کہین دند کا بستیاد و بر آمد با زوفان پر کشاد
سے بہر جا کہ بازو بر آفرینے و سہر ختم و با پیش نہانے میر خسرو سے و لشکر روی و در دسا زردہ

بازار زردن

بگوشش بازو کین باز گردن بازو کشاون کنایه از جو از بر و سجاوت کردن مخلص گاشی سے بیست کشاده
 نیست بقبول دعا ز نهاریان پسندد بازو یکث بازو ستون کردن دست کردن بازو بر کمان کشیدن و پسند
 آن سپرسه با ستون میستا بازو سے چیدین میکت + ناتو نے ای گل زد کمان بازو دست بازو زون بازو کو
 چنانچه ملوانان در وقت کشتی کنند از دست سے اجل بازو زبان بر سو میرفت + چون اندر جو در آن شناور + این
 مقابل بازو خوردن است سے ظهور سے دستی نظرا خودت خود + زد سے برین خود را خود را خود را خود را
 بازو و اون کنایه زیاری دادن بازو و تیغ نمودن کنایه از اظهار قوت و شمشیر زنی کردن است سے
 سفید شمشیر ابدیرغ + پشمن نمود بازو و تیغ بازی سعادت و دعا و فریب و دشمنی بالفظ دادن
 مغدون + معنی اول بالفظ کنین + در بدن + کردن مستقل مخلص گاشی سے خیمه را روز روزم شب خود از گردش
 چشمی + چهار سے کردمان گوش فلک را دیده + منزه صائب سے سکتا سے خاک بر اندکے آن دست
 طفل بار کین بر نام تو نیست کرده سے بازو سے عشرت خود از خند + با چورق + گریه ابد برده دار و چهره خندان
 میر خسرو سے و او بروم جان و تو در نید از دست او دم + من بعد از خود با تم تا تو ام بازو سے ہی + نظامی سے و از خند
 زین بازو کنین + پر دست رنگے در آنجن + نید بازو سے بیضه بازی + تخم بازی + جفت بازی + فرق بازی
 دست بازی + بازو بازی + زبان بازی بازی خام بجای بجز از سے ضلوب و ضیف صائب سے بازو سے
 اگر چه اول خام می بود چشم + در عقب در دماغش با سے بکین نمود بازی با کیمر جدت از بازو که نزدیک
 باشد بیرون وحشی سے شیم مات بشرط خوابه تو + با بخت که بازی خوش با کیمر است بازو میرو وزیر
 بازو است که اگر اطفال به ان بیازند سلیم سے بر روز سے دیگر سے با پیش می آورد سلیم + میگند دوران
 جو طفلان بازو سے بر وزیر بازی بازی + نمی به بلی پروا کار کردن صائب سے نای طاقت من گره بود
 از بستن آفزون + بازو بازی آخر پایال نے سواران شد بازی سکال و بازو سے گر بسی تخمین در
 چنانچه خیمه فارسی بیاید نظا سے سینار کز بر بازی گشت + سوار برده آنجنین سر است بازی گوشش
 بکاف فارسی طفل که گوش بر تو از بازی طفل دیگر شهوان عبارت از طفل بازو دست است در چرخ فارسی بانان
 هندوستان بکاف بازو سے خورشده خطاست و قیاس دوران خطیفت زیرا که اکثر زبان دنان بین تخمین پوسته
 و جو بر لفظ دلالت دارد که بکاف فارسی شه بازی کیمر چیزیکه بدان بازو کند دینر کنایه از کار آسان و
 سخوه بازو سے کده و بازی گاه فریب نمیشی هم است بیان ناصر طے سے جو خواندی درس آزارو سے
 طفلان شیر و زن آن + کرد در جبهه بازو بکاف طفلان است بکتابا + ظهور سے از شونے طفلان شده بانال سوارها
 بازو بکده کلابه دلائع است دل با + بلوشانه تلو سے با دمی روشق که در خدمت شانی + عمر است که بالابالاع است
 دل با با ساکت بضم سین جمله و کاف تازی دوان دره و فائزه و بالفظ زون + کردن مستقل سراج مالون کیمر
 سے جو با سنگ کند ماه من از خار + فرار از منو نماید فرار + خود بر طیان منزه سے ای بر او بر یاد کاسه
 ی + چند با سنگ زخم خواب و خار باشد بشین بجز جانور سے موه که بدان شکار کنند از فری سے

از رے سه تو انچه ان آمانی که در حاجت تو، تند و در باشد و ربا به بود شیر نهر است با ششی نشین محمد تهر بان
 ترسان و مسافری اثر سه خدر از تیغ این و لاک پشته که سر بر است و بجا تر است و دور نگر کی یعنی سر و ار جرن
 تو بیجی باشی و در باشی و دران نعت خان کا در جو کس کوی خا پنجان بسلاور سه در جو که لویان کس سر از از به بر یک
 بختاب محمد باشی باطل نا چیز و ناطق و محمود ناپید به و با لفظ شدن و کردن استل باطل شدن بدنه عبارت از خا
 شدن بدنه درین سینه خور است از منی اول از محمد ظاهر ششام لقب بنایت خان سه پاکان سبب بدنه هرگز
 نشود و از آب وین بدنه گردد باطل و در رویش از هر دو سه از اول سپهان هر سفیدان بدنه و سحر باطل
 شود و آنجا سه که عجا ز آید و خواججه شیراز سه طوطی را به سه شکر سه دل خوش بود و ناکش سیل فاش نقش باطل کرد
 حاجی محمد سه صفای سه خور که کشته زوانه خون حاصل و مبارز بدنه اشک اما از دل و آخر سپاهین که
 بر قطره آن و در بگر گشت و صحر باطل و میتوان گفت که این تحریف است و صحیح با بصیرت مع باطل یعنی ششم
 لیکن در صورت کافی معمول میشود قابل باطل خوار و چیز که ناطق را فرود آورد سه سه رایت از بی است حق گستر
 نعت شجریست باطل خوار باطل شیراز که جنگ با حق کند نظای سه از حق و ششمی چند باطل شیراز به برین چون
 کتد باطل از حق گریز باطل که به اصطلاح اهل وقت از ایران فرود باطل و مضمون و مسند آن در لفظ متن از دون بیاید -
 باطل اسحر غولم در مضمون که ابطال همه کن کنند محمد جان بیگین استم بیگ و غنمانی سه جن از بد و خط از او
 مجنون ترا و نازیر با باطل اسحر است اسون ترا و نظریت سه باطل اسحر بان ز کس جاود چه کند و خون منور بر
 او چکند باطلن درون چیز سه و نظیر دود کا بد به یعنی است یا طن که آشنان و باطن ز روی و درون سبزه کجا
 سه غفلت ششها بان روزم نشاند و باطن شب زنده دار خورده ام و ظهوری سه ریج اسوگی کشید و لم و
 در باطن فنا خورده و تاثیر سه ساقی ز سیه سیت از میکده باشد و گویا که ترا باطن ز راه زده باشد و
 نوستی ز سه سه زنه گرانگ و دیگر نوا و زنده باطن هرزه گوسه ترا و صاحب سه از کله خوش کن شیخ
 کار من سهیل است و در شراب و ترا باطن شراب زده سه دل کار خود به من پاک دعا که است و انبیا و ا
 یا طن هر دو فا که است باطن بر سیم خورن بنوش در آمدن دل بندر ایدیل سه باطن اسوده از کجوف
 بر سیم بخورد و پنجه تا خوا نفس رب رب رساند بیدل است و بد باطن و نیره باطن سه باطن خواب باطن -
 بریشان باطن آشفته باطن شوریده باطن آسوده باطن آزرده باطن با طشت یا کینه و موی سلیم
 و طشت سبب مجاز است و با لفظ تخمین مستعمل بود مع علی فرسانی سه کس نیست باعث من علی هم که سه
 مختلف و در خدمت تو یا هم از خدمت تو باعث و کیلم سه نعت ترا خوش من کینه و پیر صفت باعث
 در اینم یاغ از مولی سه جبب لده خان صاحب ترجمه تا خوش شیشه شده که باغ نعت عربیت بیگان
 مع آن چون تاج و تاجان و مار و نیران و در حرفت سه باک بکاف فارسی خوانند و این توفی لسانین بود
 در لکشا و در قریب و است از صفات و در س از تشبیهات است غیر العین فارسی سه سه عدس یاغ
 مکر صبره میکند امروز که با و غایب سالیست و اول بار و باغات مع یاغ و طین ترا شیشه فارسی ز بانان

مشرب است آنفی سے کہ ناگاہ از طرف باغات شہر برآمد یکے کرد آشوب در مدد محمد طہر نصیر آباد در احوال
 مرزا محمد شفیع از مدنی نوشته کہ اور در احوال جلال مشرف باغات خاصہ بورہ و باغات نام محلہ در صفحہ ان کہ
 سکنان آنجا اکثر ذوق و لو پاس اندک سند آن در لفظ جبکہ تعلیم بسیار باغ یاغ کتاب از بسیار شکفتہ و فرم چنان
 نچندے سے چمن رانہ نسبت درون است ہزار شاہ کے نچہ زادوں باغ است ہزار کتارہ سے ہونے بیان
 مسطر و باغ ہزار بے چمن کہ در باغ یاغ باستان و داستان نام جا کے در حوائق یاغ
 بلبل باغیت و صفحہ ان یاغ آہو و یاغ زراخان و یاغ مراد از جاہا کے ہرات اند
 اول از کتب نواریغ و غیرہ ثبوت ہو سکتہ وہ وہ گو کہ نہ انحال عالم شہن ہر است والد ہر سے در تریعت ہرات
 سے نجات کہ ہفت است و در جہان شود از ذوق و در فعال گرایہ صفت یاغ مرادش و سلیم سے ذوق کلکشت خزان
 رفتہ است از یاد ما و در سواد نہ سیر یاغ زراخان یکم و لال یاغ و طوطی یاغ و زحمت بخش و ہناب یاغ و
 نور فشان و حیات بخش و نوکک و یاغ سی ہرے باغ ہزار جہ سید یاغ عبد الباقی و یاغ نصیر و یاغ
 ولکش نام سے باغ در وقت حسن تاثیر سے در بزم شراب قدس ساقی و کیفیت یاغ عبد بونی و گلزار کہ رنگ
 بیوت و قنادی شہر ملک است و شیرین نسبی خوش نظامی و حضرت وہ آن نصیر نامی و بر کس سلیقہ کشنا
 میت و در البتہ یاغ ولکشیت یاغ نظر باغیت در کمان کہ در باغ کلان دارد تاثیر سے وید از سیل
 سترک رنگ صد ہر باچ شد و تا ہر خیار تو سے یاغ نظر اتقادہ است و جلال سیر سے اشکم انما دلت آب گہر گود
 اسہم از ذوق رخت یاغ نظر میگردد و بیغ و اعط سے تا عکس کل روے تو در چشم زراست و دکان بزرگوشی و یاغ
 نظرات یاغ نسیم باغی است در شیر ملاطرت سے ہر کہ گردید در فغم ہر باغ نسیم و گرد گشتہ در محو صبا
 در شیر یاغ ہزار درخت یاغی بود در غزین ساختہ سلطان محمود یاغ بخش یاغ تصویر کہ بر پارچہ کاغذ
 دانند آن سازند یاغ شیرین و یاغ سیاوشان بر کلام نام کہ از کسینی منور سے سازبان
 راہ کل نوش بنیاد اند و صلصال یاغ سیاوشان یا سر سیاہ و نظامی سے جو کہ سے یاغ شیرین شکر بار
 شد کے یاغ از زمین بو سش شکر خوار باغبان و یاغ پیرا یعنی درویش دار ہر سے چمن حسن از ذوق
 بستے چون نہ و یاغ پیر کہ کہ ہر در و در ہنجان یا ز با عیگری عیان و بیغ ہنے آنفی سے گردے
 ز عقل و کیا ست ہرے و در انجا زہ کوکس بانگے یاغ سیر نمودن گنایہ از عدہ ہے دروغ و کفر سے
 کردن تا حدش یاغ علی است کہ باز گیران دوران و احوال پس بر وہ دخت را در غیر اسم سیر سے کہ نہ در حقیقت
 اصلے نادر و تاثیر سے خبرین خطے بدام وعدہ خام کشید و یاغ سیر سے ہر طرف نمود در دایم کشید یاغ
 سید نام یاغ نظامی سے سپیدہ دم ز شکر گاہ خسرو و سوسے یاغ سپید کہ در اردو با فح و نصیب است
 از صفحہ ان نیز از انجا است لولانا وحشی باغی مشہور ہر سے باقل کوک نشان ریش برانہ و نام
 شخصیکہ و تیس مشہدہ آفاق بودہ دخی کہ کاپے دورانہ کے بیان شود جلا طبا طبا آورده کن باقل کن کہ کار نقش
 سہرا نساخ نام باقی داستان ہر و شیب این شکل در کاغذ نہ کہ کار کنند تمہ از ان موقوف کتبندہ

بالاشوہستے خورد ایشا پخت زیاده فراخون سے یکسخت دراجد سازد طرز سے صبح و مجلس و کسندے
 زیر بالاشوہستے دارد پالا دست نیکو و تیز تو سے و غالب چون تاج بالادست جنس گراہنا و نفسی و زیبا
 سے بالی زہم جلوہ ز نخل تھش و کران فرخشم دارم تاج بالادست و حید سے زسیلان رسد آری
 تیز گئی دیگر و سرور او نیم بالادست جو جا سید و نورالین غم سے لطفت بالادست تاجش و نفس
 نورخت و عمد مجلس صاب خورد اشانت و صائب سے حسن بالادست ما را پیشی چون عشق نیت و طوق
 قسیر سرور ایتیز عقال نداشت سے عشق بالادست بر خاک نرود و نداشت و تکر کو تہی بر رخ دریاست
 بلا مفیدنی سے چون فضل قدش فرخشم سید و حسن بالادست و در تاجش بالاحی چشم ابرو و پیر زہر
 چشم ابرو و حوت رست کفن بیشتر و جا کج حوت رست بر رو کفای طرب نوان گفت استمال نایند نمی با کج
 ابرو باہ سے چشم ہت بی توان گفت امیر یک نظیر سے شکایت چون کم از جو چشم غنہ نیرت و کرا گویم
 ترا با چشم ابرو دست میر تہی و حکیم زہلے و حسن کوسوز سے بیک توان گفت کہ بود و بر زہر چشم تو بود
 ساک تزدینے سے بر تو کی جگر دار و کگو بہ و کبر بالاحی چشم نیت بر دست و کنا یہ از حوت سہل کفن و
 چیز سے و ایک ترض کون طرز سے کل چہ سان گوید کور بالاحی چشم ابرو دست و چشم تکرگی با جو کزرتہ ابرو تہ
 بالاکر فتن بمنی تہی کرض طالب آملی سے از این بر محنت زردہ سودا بکرت و در سید نہال کہ بالاکر فتن
 بچہ چنان نقایم و دد نفس و کین دل بکی رنگ سید بکرت و خراب بیشتر از سے حدیث عشق ز سر و صنوبر
 بر صفت قامت بالاکر فتن و سید ایدیل سے قانش در س غموشی از نگاه بکرت و این صدای فتنہ
 از تار نظر بالاکر فتن سے زام او نفس بالاکر فتن و شکر خورش و بیستہ ایدم افشا نہ چون صبح دانگے و صائب
 سے آتش سودا از چوب کل بالاکر فتن و شوشے این طفل پیش از نیت گوارا شد و زلا سے جو قطرہ
 سے بود بالاکر فتن و دریا کبے پہا کرم و آسے قطرہ مادام کہ تودریا جد است نظرہ است و چون تر سے کرد
 یعنی جد یا پوست عین دریا ست میرضی دانش سے فتنہ از رفتار طاس عین بالاکر فتن و خوش خزان رشتن
 جلوه مائل میکند و درین بیت میرضی سے زین فتح تو کہ کرا کے ملت ککرت توست و زین ملک تو کہ بود
 دولت گرفت بالا و بچین درین بیت میرضی سے اگر سر و من در عین جاکیر و عیب شہر ز سر و بالاکر فتن و عیار
 زرق افراختن و جلوه گشتن است شخصی را عامل کہہ چیز سے از مال اور بود و این را در عرف بندہ اکاس لینا
 گویند مخلص کاشی سے سرور در بارند ارد ز عورت نقد سے و کرا ز قامت رعاسے نوبالاکر و سلیم سے
 بے سبب نیت ہمہ کوشش افلاک انجام و شیشہ ترحم کہ ازین بیکہ بالاکر فتن و حید سے فدیت آفتاب
 کہ ستونیاں حینج و از دفتر جہل تو بالاکر فتنہ سے یعنی فدوی نیستہ از دفتر بر آوردہ اند از باب اعتبار خود کلندہ
 یعنی عینہ گرفتار کان مانتہ آن میرضی سے عمل او درہ بر سے ایستاد بود و صفو کان زہستاد بالاکر فتن
 و تفرق خطیر عمل طرف دفع دارد و یعنی بر دشتن مبالا کرمین نقاب و ہنال آن مخلص کاشی سے نیت بر وقت
 نجواب آہ بکیر کجاست و کہ نقاب از کل رخسار نوبالاکر و بالاکر فتن و بالاکر فتن کار ہمیش

پیش رفتن و پیش بردن کار و بر نفسی که بر خشیانی سے کار بالا بند دست نیاید بر کام + هر که در راه آن باشد
بالا نشود و کلیم سے کار محنت گردین ره پیشین و لارود + ره نمودان و از نه نو خار میاید کشید + صاحب
سے مشو مقید براه اگر چه تو بنی است + که در جزیره سے کار و جہر بالا رفت + دینزد کار رفتن غلبہ پر کار کردن بی
سر تند سے سے ای سرو با قدر لو کہ در سر کتنے را + بسیار پیش رفتن بالا بتوان رفت + گویند فلاز کن سپ
نیز کس و باس زین بالا میرود بیسے این چیزها معاشرت دارد بالا کر رفتن کار روتی و نظام رفتن
کار نامسم کونا اوسے سے چوکل بر بر زمین جاگفت + چمن را از کار بالا گرفت + نو و پیشیند سے مندم
عاشق یا کلا غیبش + که کار عاشقان بالا گرفت بالا رفتن و مانع کتابه از نوحه و خود بر ماندن
مذا اسمیل ایما سے بالا میرود ترسے داغها + چون آفتاب دود دارد چراغ ما بالا رفتن سال و عمر
آخر شدن سال شروع شدن سال نو در طبیعی بالا بردن تهنه نزد که دید سے بست برام عدم راه نفسی با این
زیند باشد کن بخا عمر بالا میرود + اسمیل ایما سے کترسے میواند و لو اول راه سے برود بالا سپردن
بین سال راه + نمت خان سے سے بجز زنا تو اینها جا سے میرسد عالم + که میوز و نفس برگاه بالا میرود سالم +
بالا و اولی غنبدی را در غور سے سے کشم از بالا رضوان نقل + با تفسیر که سرور و اولاده سے برده
پاک نهر امید + پارک + برسم خوب خود امید بالا + و بنی ترفیت کردن آورده اند غور سے سے سوره
در بستی است در بالا که + در عطش بوده بالا میدم بالا کشیدن قد کشیدن مناسب سے میکند
در سایه اکلدن کنون استادگی + سرو با که کنی که از آن خوش بین و که کشد که در دل من دور انشود نای و دیگر است
زنگ بر آید ام چون سرو بالا می کشد + آقا زمان در شرح سے مدد با اول خوار سے می که غیبان چمن + شمع
کو نه بخود چون شد بالا میکند + سیج کاشی سے در دم کردن نهان در خاک چون بخ درخت + بکسین
بچون نهالی تازه بالا می کشم بالا پار و دم کوزیدن لانت و گزانت بجای زون در این محاوره است
بالا خانه خانه که بر پشت با م سازه عید نشی قبول سے از پهنکتا عشق تا بر شد است پسینه صد چاک
بالا خانه است + حسن تاثیر سے در غیب بهای سے نظرت در تعب لغاه ام + بجز بیم خلد که بر شد بالا خانه است
بالا تر از سیاهی زنگی و گرینا شد برگاه کسے را در اسکے خیالت حاصل شود و دن بردن ده میگوید
کرا مردن اوسے و دیگر نیت و آتیا بر خود گواری میکند بالمش و بالشت بقوفانی و بالین
تجدد یعنی مسند مجاز است سنای سے تا که نشت فرجه بر بالمش + بالمش که زان در بالمش + جاد بالمش و بال
و چهار بالمش و بالشت بالمش پر و بالشت پر تکیه که برادران آگنده باشند یعنی کاشی سے
با سر میدقتان دولت نگردد حقیقت اگر + زیز و بال با سازه بر بالشت را + طاعنرا سے صد مزاج دل
بنتار از بال خود کشد بر + جا که آن بر رود بالشت پر زان و بالمش زخم زیز بر سر که اشتن وزیر بر سر
تبادون کنی به نه خوشالی کرد این کسے در بطریق خوشا و تینال که نهی البرهان دار اهل زبان و سخن بگو
که خوشا کردن از راه تسخیر شد سے رحمت بنهاد بالمش نرم + زیز بر درخت از طر و بالین

پرست کنی یہ کہیں کہیں تو اندر بروشت سے سرفروزی جو خوشید از دو عالم آمد و دارم ...
 کر خشم اندو باشد و نیز کنی یہ از پرستار و خدمتگار کہ چکاه از بالین چه ایشود و در ہمینی پائین پرست پای شکر کے دفرہ
 بجائے لام نیز پدید زلا کے سے شدہ بالین پرست بخت مد بخش و سدا چشم قطارہ فراموش و میر خشم
 سے زمین تا قعر ان بالین پرستش و در مشرق تا مغرب زیر دستش و خواجہ نظامی سے جو خدمت پائی نبوی
 حوالہ کئے سو سے بالین پرست سے جو بالین پرست باند چکے و بانی تو رکناہ بیدت و پاک و جو بالین پرستہ خد نرم
 گوے و از دیشتر مرہنے جو سے پائین جگہ سوان کنا بدار نخت دفرہ ہمیں سوان در صغ خواب
 گران کروں طالب کے سے فلک سیدہ بیدار گیتا سارہ کہ بخت خفتہ تاج نہادہ بالین رابالین کرو اندر ن سچا لہ
 در شدت بیمار میا شد قدرت سے دل از جا بیرون بردم یاد شوئے چشمش و چہ میتا نہ میکرو اندر این یاد بالین
 صاحب سے ولم بر خط زور سے ہامی دیگر آوند و چہ بار یکد گردانند تاب درو بالین رابالین سگستن بارہ تظہی کرن
 کہ ان در بالین جہان بہت گوئیہ پیش اور ختم او بالین ہم شکست یعنی عتبا مجال انکر صاحب سے صد کہ تو گر گوستہ
 کہید بالین شکم و مادبت یکر زور تہجانہ پانچ شدہ ایم باغ نظر انکہ با معان نظر نیکو سے عبت صاحب
 جزا فسانہ عشق مجاز و دیدہ باغ نظر زجید طعنان نیت و مدشیش و الہ ہر کے سے بااد ہمہ کس زاوہ خود نیز
 نہ سنجہ و میزان جو تیز آدہ باغ نظر ان را پا باغ کلام نور الدین غور کے در صغ مدوح باغ کلامان سید
 سخن طعنان کتب زباندیش با م طرف پر نے سقہ خاند بعضی طرف در نے گفتا نہ بقرہ نیت
 بام تحقیق نیت کہ تمام پیش خاند بام نیت و منفع بہاد و مخرج ہم کہ مقابل زیر نیت یعنی تو من مبدل بام با ماس
 خود کے کہنے سے بسوزنا کہ نارم ز عشاق و نونے زیر و بامی بر نیاب و نیت بام لب بام با ماس
 ترک صحیح سے مشہور طاق بیان عرفی سے جاہ را کوس عبد آوند کے و بر سر از بام نسیان میر غم با م
 چشم ملک چشم کہ تر جو خیر نیت سوزنے سے چون بوم بام چشم با بر زور خشم و ذر کہ کشتہ پر زور
 بیور بام نیتستان و استان خاستن کنا یہ از خراستہ ہم خاند و مسند آن در چار دیوار روزن شدن
 سیاہ با عدا و با عدا وان و با مگاہ در بیان با داوین ہم آدہ یعنی وقت طلوع فجر وقت ظہر
 زیرا کہ در معنی خدا و عداہ نوشتہ اند بعضی ابین طلوع فجر و بر آمدن آفتاب را با عدا گویند عداہ و عداہ نیت
 از ہی تحقیق نیت کہ با عدا پیش از طلوع آفتاب صفت بہت و میانہ کے کھار و بام نیت آن عبد الزاق ہ صفہا نے
 سے با داو لی ایہ کو خواہ تو بے ہم باوہ شب او بارہ اندیش تو بے بام و سنجہ کے سے لب شراب مہیا کے
 با مگاہ مبادا کہ مست کرم دازوین تو بجز اقم با ناک آواز و فریاد و بزم اول نیت استعمال کردہ اند سنج
 کاشی سے آتش زبان شعلہ برین زدہ دنگ و کریم چہ لبان خاکسرا کنگ و کفتم کہ برین حسان نارم بر جگہ
 با نکر ہم زبانیے تا سر چون کنگ و دبا نظر نیت و آمدن و رسیدن و کشیدن و بر زور نیت و زور
 مستل و پسین کنا یہ از باز و نیت در اندن کے راز پیش خود نیز بود نظامی سے یکی دنگ زور و چلہ سارہ
 کہ نیت از دین بکان کہ باز و شخ خیراز سے سوزن بانگ سے بنگام برداشت و نیتا نہ کہ جہاز شب نیت

گزشت است . و خواجہ شیراز سے کس نہ است کہ نثر کلمہ مشورہ کی است . و ایضا بہت کہ با تک جوی سے آید .
 سر سے حاجی سے در قافلہ کہ دوست در زم رسم . و این سبک در ذور با تک پرسم . ملا قاسم مشہدی سے
 عشق آید و در صلفہ در با تک برس نکت . و بر قامت حفیظ کہ پایاں تخلص نکت یا تک بر قدم زوگن علیہ نیز فرق
 سلیم در قطب سے مسجد نمونہ مستان علم زد . موفن با تک نذا خجا بر قدم زد . آسیایان . آسیبان . آسیبان
 سگبان . باج بان . ایزبان . باغیان . بوستان بان . پاسبان . پائیزبان . پشینبان . پشت بان . پشتوان
 پشتیوان . چکان بان . نخاس بان . دیوان . خراسان بان . دروازہ بان . دشت بان . وہ بان . رازبان
 زنجیربان . زندان بان . سیابان . ستوربان . فیضان . بستر بان . نر بان . پاک خلیل اللمی نجای سجد
 ذرا ہل زبان تخلص پرستہ کہ گشتی گیران چون حریف را از جا بردارند و فریاد کہ برزخنی بخوانند اللہ اکبر میگفتند یا تک
 بلندہ داننا خلیل اللمی گویند زیرا کہ حضرت ہر وقت در دست و بر قامت اللہ اکبر میگفت برجات سے
 گوش بر جوت تو پشتہ زرتہ نامی . گاہ گفتے چو گشتے یا تک خلیل اللمی یا تک وار و ہر دور ہر جا ہر جا
 اتہام و توڑک کہ نصیبان پیشاپیش با بان در وقت سوار ی از تند و چون یہ از دم سوراوار تصدیق قول
 کردن آن را با لفظ کردن . و در سخن . و افغان . مستعل باقرا کے سے تو دوری ز غیر استغفر اللہ ز حال گزشت
 عجب گرا و جو ساود لوجی با درم فستہ . و خسرو سے دلم برد کہ و شتر انیکہ کر من . و کیم سیدلم با درم با سے
 صاحب سے باور کہ میگفت کہ در ان چشم سرمد سے . و آواز دور باش عاتقہ ای کشید با ورجی در بندہ مستعل
 و اسٹش بزدا گویند معلوم نیت کہ نثر کیاست لیکن بجا لیون تو سے در ذیل نجات فارسی یعنی چاشنی کیر و پیکار
 حمام نوشتہ صاحب کشف اللغۃ العسیی معنی لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت لغت
 چون قسمت از اوق کہ شیر فلک . با در ہے خون توزہ نثر کہ نازو . و نازونون در ہے نازی کہ کہ کہ کہ کہ
 ستور و خیل و ہرست مع البار القاری . سیر . و از ان کردند بہت در قسم شیر . و جمع ہزار سیان
 سکون استعمال ناید و جبہ جاہ از پوست بان درندہ کہ رستم ننگم جنگ بوخندہ سے نازا ہر بیان باخانہ
 نیز گویند نام ویریکہ اکوان نیز گویند شش و لو رستم در حد و شام کشتہ از پوست نازو ساقتہ ان مذہ از فرق
 و حرق الین بود تیغ ویرد کار نیکو دما فرین بیٹھے پہلوان استعمال کشتہ و یعنی دیباہی صلی کہ در عرض ہم بافند
 و آن باوان مختلفہ در تقری جود کند طالب آبی سے ہر ہرزم ملی زاری نیک نیک . و بن طرہ داغ ہر بیانم .
 ترکی نیکم سے بسرزال فلک ہر بیان پوشش . و شہر و خیر نہ رستم بوستان اہرست . و حکیم فرود سے
 یکی ذرخ گیر بیان . و کتاب در قش نیاید زبان سے نہ تیرونہ نیز کہ ار ای شش . و ناز سچ زخمی فلک نثر
 مسجد ہشتون سے کرم رود بقلب ہر کارگی کند . و شمشیر قصاب ہر بیان ہرست . و تاثیر سے جریک ہن
 از طوطے نغمہ تراود . و اہل زور دنگے زرد ہر بیانم مع اللغو قافیہ است . باصم ہرست . و شرقی
 و ہت زر صورتیکہ ہر شہر ہمای مسکو کہ ہشتہ بنا چو در عجب کرسے و جہانگیری کہ ہر شہر نے صورت گاہ
 در مثال آن نقش بیکہ و نہ مورس ہشتون سے ہشتون از حرم چو خسی ہند سیم بلکہ چون شیر خورانی تابہ

و جہانگیری

بہرگزت ساختہ اند + بلا نظر اسے و صابریت زر کہ بودش خریکو + تا گشت نظر کردہ از روزہ دلدرد + ہشتون را
کہ بر دوئیش مورثان خستہ شد و رہتی گویند صادق دست غیب سے از سکھ ہوشان بازار و فاعہ قلم و کلام
دستی گشت عزیزت تراش و صنم تراش و بیت کردت شکن و بیت کردت شکن
و بستان ہر کہ تم مودت حکیم بود کے سے تا بود کرد کلزار و بستان + گلزار و جنت شدہ بستان پر
بستان + سید کے مودت کے سے کس غمان گیر نشد و زمین زمین صوم + تا در تیکہ از سایہ ایمان رحم
بتر چاکے و بدتر چاکے کنایہ از قبل و ذکر کہ ترجمہ و رقیق است سراج الدین سکری سے غنچہ
کریں آن دین خند + بہتر چاکے نوشین خند + کما کہ سبیل سے پیش روے تو کہ خند گل + بہتر چاکے
مکستان خند + اشرف سے ای سب کو دبران حبیبہ دشت پکے تو + بہتر چاکے خوبان بہتر چاکے تو
مع حکیم الفارسی کچھ تبتہ + دتغیف طفل و بچہ سائر حیوانات قسمی از قوم ^{نکلی} کبیرہ آن مانند سپاہ بود
در شرف متعارف سلیم سے اکلند و بساط مشرتے و داریم + ہر یک بچہ پیر و شرف گیر کچھ خور و کچھ
جو شہید کنایہ از جو اہر و فلزات خاقانے سے آب سنگ است لندہ براز آنکہ + سنگ کچھ نور در شکم است
کچھ خوشن کنایہ از شک خوشن خاقانے سے ہر دم ہر روز کچھ خوشن کتم خاک + چون سخنان دیدہ ہر آدم
در آدم ٹھیکان رز کنایہ از شاخہ کے ایک ہستادوشی سے زبان زبیکان زبان باز کردہ است + نامہر
از جو قبل کہ ہر کان کچھ حورا کنایہ از ساقی و محبوب کہ گوند حورازادہ است کچھ انگور کنایہ از شراب انگور کے
یہ نرسے سے کہ بہتر ہم تو بہتر کچھ حور است + نہ کچھ حور استان بچہ انگور کچھ طاقوس علوی کنایہ از آقا
دردتدانش اصل و باقوت کچھ رئیس کنایہ از سہا زرب فرودین نرسے + کچھ نرسے اگر سید اندہ
کچھ رئیس را نہادہ جو کچھ کوہ بکات تازی کچھ کوہ چو بر شہتہ بر شہس دندہ آرا بہا کے سقٹہ گویند کچھ نو
بنون کنایہ از عاۃ نور شاخہ و شکو ذراورستہ کچھ باڑ بوزن بکتہ از لہر دست طاووس فرودی سے
تا بیکے و نہ کچھ بازیم + دیوانہ کون خوشفا شہیم کچھ کشید ان جو کچھ بر اور دن یعنی بچہ زادان خسرو
سے سک آوردی کجست و بخت کس خند + دوسہ بیلہ بود دردی و در کوی + خرسندی است وارد کے
آستردنی حوص + کار دنیا ز بچہ ہی تو مان کشید کچھ ج + ہر دو جیم تازی بوزن بوج نام شہید از شاہ
ترسا کان بودہ نامسم ہر دو سے در نہا اگر گسا و شود جنس کون کشتی + ہر دو جہرہ بوج ہلاک عراق نہ مع الحیا
الہلکہ کجست بالغت و اکایدن سخن و یعنی جنگ و مزاج مجاز است و لفظ رخصت و اکون + و دراز کون محل
صائب سے ز خند از خلق کشیدہ دین دار + کجست ہر یک سوزن سیحارت سے بخت جیل بر جافا کون از خوش
سنی + پیش طوطی توان نام ہزاران برون سے ساتے حدیث سر و کل و لالہ میرود + دین بختہ یا ملازمت
میرود + ایر شہابی شہری سے گفتش جان واد شاہی بنو گفت + بخت و خرد و سیکار میرود + سلیم سے
ست از اہل مدرسہ زان بخت میکتہ + در نہ چو کند کسے بر شہاد بخت + مستان کتہ ہر ستے ہم ترع +
من سلیم ہنیشہ بوقت خاریت + مکر بالغت حید و جوی بزرگ بکوہ جارا بالکسر و بکوہ جمع + بیلکان دہلی بایان

در بے پایان - پد آشوب - تنخ رو - کران لشکر سپکراج - گوهر خیز گوهر بار - گوهر زب - از صفات اوست یعنی کمان
 کشته دجهاز ظهرا مصطلح ابن بکلا و غیره است و در فارسی نیز آمده و فرج الله شوستری سے تیر سینه دریا و لان کجود شمش
 پدرا بحر خدا نسریده در بار ۱۰۰ داگر و داند در بار دو خانه پشده بکرمبارت از محیط خواهد بود و یعنی خود دگر چاکه گویند
 بحر کار و تم نینه نور کده تم زکے نایم سے دل بشوق طلب گوهر ناپیدا ۱۰ نذوق لشکر سفده و بحر عیب دریا ۱۰
 بحر اخضر و بحر خضر اکنایه در آسمان خواجه جلال الدین سلطان سے با صفت خفا کبریا است ۱۰ بیرون زریا
 سیرتازم ۱۰ زهر و قش جو بحر خضر ۱۰ آدینه مدینہ ہر ششم ۱۰ میر مزے سے ز جرم صبح تو مرد مذاب و داد ۱۰
 چہر اشیر و چہر بحر خضر آتش و آب بحر اصول و بحر سحر و زین نمہ کہ در عرف بند تالی گویند بفرقانی
 و لام چنانچہ بحر شحر و زین غر با مصطلح بحر فیان صاحب سے در بحر خاشی از لاف پھر است ۱۰ دست
 در زجت بحر شاد است بحر کمان فاصله کہ بعد کشیدن کمان میان تیرہ دوات کمان سیم بعد دین از
 ایل زبان تخمین پرستہ مذا صاحب سے با قامت نیم حلقہ کوشش در دل پوش ۱۰ در بحر کمان بود گردان زشتانہ
 سے نیست مکن تیر و بحر کمان لشکر کند ۱۰ چون حضور دل زیر آسمان پیدا شود ۱۰ عمر اقامت غم ناز ماز
 زشتاب ۱۰ تیر ابالی ۱۰ پراز بحر کمان تر نشود ۱۰ فطرت سے چہرہ بکھ عوفانے ساز کشتی در ۱۰ کنی
 چون پنجہ سمین نہان بحر کمان دارد بحر من نیما شد ۱۰ سے جوت مرانی شود بحل بحر لول وضع
 دریم خشیدن خون و جران و با لفظ کردن مستلک شریف سے خون دلم خوردی و کردی حلق ۱۰ جان ز تم
 بر دے کردی بحل مع النجار البحر نجار بالضم حروف درین عریث و بیجا برابر اطلاق کشتہ کا قال بعض
 المتبحرین نجاری در بلاد سیر مثل طاقی سر کتادہ در دیور خانہ سازند آتش دوران پر کنند تا خانہ گرم
 باشد و یعنی علم و فضل و زین مرکب است نجار استجو کاشے سے با خور نجار کے تو پر شک ۱۰ از گریبان صبح
 باغ ارم ۱۰ شیخ اثر سے لشکر سے راکو سے ایل دنیا با ریت ۱۰ از نجار کے پست تار بن قلہا در هر مکان ۱۰
 باوقا کاشے سے در نجاری مرغ و برکت جام می ۱۰ روز کار برت و باران یا دباو بخت با لفظ بہرہ و
 این در عو بے نیر آمدہ و در عرف یعنی طالع مستلک و بیدار - طبع - عالی - بر خور دار - جوان - مرغ - فرخندہ
 و فرود - و بخت خال - ہند گوار - ملک گیر - توانا - قوی - کران - بقبل - رسا - جرب دست - تیرہ بیاب
 طلت آفرین - شور - تنخ - دندان خا - بر کشتہ - برگزیدہ - نگون - داز کون - درم - شوریدہ - چہریش
 پریشان کار - پریشان روزگار - فرمایہ - بیسرایہ - تباہ - ناتمام - بد - بے اثر - بخت کیز زمین کیز
 زبون - تاخران - نامشاد - پست - عمان تا فتنہ - غنودہ - خراب سیدہ - خفتہ - خوانباک - خوان لود
 خواب رفتہ - خواب زودہ - گرا خواب - شکستہ - از صفات اوست بخت کسیر و بخت تر
 با صافہ کنایہ از طالع خوب صاحب سے درین سببنا سنا سیرت زمان بخت خادوم ۱۰ کشتی خون ۱۰
 در دست سبک یا بر بند ۱۰ سند سپین در بخت پای یا بخت بخت بر کشتہ بقلب صافہ در کون
 بخت شیخ شیراز سے ۱۰ تا قرآنی بلا وجود ۱۰ کہ آن بخت بر کشتہ خود در ہاست ۱۰ چہر چاہ کہ باو

کئی دشنی کہ میرا چنان دشمنی در تھا ست بخت از ما آرمودن بخت لطای سے کہ بر خیزد بخت آرمای بلن
 بلاک چنان از دوائے بلن و اگر بپاے سورت خواند بای آرد بای و آرزای اول بر نسبت و ثانی مصدر کو لہو
 بخت بسیار و بخت اور و بخت مند و بخت جوان انکہ طالع خوب داشته باشد یعنی
 جوان بخت نیز آمدہ احد الدین انور سے بخت است جوان اہل چہاثر بحقیقت و یارب تو گنہار مر این بخت
 جو نما و طالب کلیم سے تشنہ کلب را در گریہ تر سے کردہ و ز بخت مند سے میزاب آب جوان بود و بخت
 تر بخت بسبب بخت بست بخت جوان بخت و بخت بند بخت نیک بخت نیک بخت بخت
 خشک بخت و ذرون بخت گون بخت کم بخت بیاب بخت بخت بخت بخت بخت بخت
 ترجمہ معنوی مستعمل است لیکن در محل جو در کم ہم استعمال کردہ اندامیر خسرو در استغای شمار حلات سلاطین باغیہ لشیرا
 سے مدعا کہ نو ہر معانی طرز و اگر دم زخم قندہ گود دراز و نہ من زان فکندم درین کو چہ بخش کہ یا ہم
 بخت بیفش شاہ بخش و نیم زان چہ صیان بسیار جو کہ در کار عرش کم آید و در روح علاء الدین بابو شاہ
 سے جو بخشیش کہ جو جائے زود و جو لشکر کشد خیم کہے بود و در شیخ شیراز سے در روح محدود خود آورده
 سے زبے بحر بخشایش و کان جو و کہ مستطرد از وجودت موجود و ابر بخش تاج بخش چہان بخش
 و بخش بخش بخش بخش بخش بخش بخش بخش بخش بخش بخش بخش بخش بخش بخش بخش بخش بخش
 میشود فریاد کس فریاد چون گود نام و بخت در سرد با فریاد کس کردن چرا کہ بخور بوزن صبر انکہ جان بوسے
 و نہ خبرات جمع و با لفظ کردن و دادن و سوختن و بر آتش زدن بختن مستعمل تر کاشی سے نامے جلوه در ترجمہ میر
 افشان و کشای و این در آتش بخور انداز و موہ تا بظہر سے شمع از خود درخت ہر نیک کل و بختی سا خند سوختہ
 ہر سو بخور و مزاج حاصل ایام سے کے جو جو صلیکان آہ زبیداکم و این بخور از بے تسخیر بزیادکم و علاقت
 کلو سے بر سے بکلیہ ما کی کند گنہار شب و کش سے طرہ کہ این کلید را بخور و در بستی عمر مجاز است خواہ بخشیراز
 سے و قول را بگردانینے بر نم سبل کہ کہ زمین بخورے چون صبا بگردان بخور زیر زمین در ایران است کہ زبان
 رعنا بخور و در غیر دامن بہن کردہ جا ہا را بیدان بظہر ساندہ و از خوردن زمین بگویند تا بھر سے نیم عطر آن فردوس
 سکن و خاک شد بخور زیر دامن بخور شیشمہ نوی از عطریات کہ بابت کردہ بر آتش بند مجلس مطہر و
 و این خبر بے گونید کہ انبی السرد و خان آرتو میفر بند ظاہر بخور شیشمہ آن باشد کہ خوشبو بہا در شیشمہ کردہ
 آوے را دندہ تا بگو کند درین اکثر در امری و دیدہ شدہ و اعلم عند بخور هر حکم گیا ہی است کہ بہ خیر
 آوے ماند خوشبو بود و آتش بہستان بوقت ستایش بہر شہر است گیرند از آنرا بخوریم و بے شجرہ مریم جو ہند
 بخیرہ نوعی از دخت مودت و دندان و بوی سوان و از شہادت اوست و با لفظ زون و خوردن
 و گرفتن و کشیدن و سخن و دود بن بستل مفید سے فریادہ کند زخم درد شد از ا و چاک بسند سخن بخیرہ بویج
 سوان بہت و بخور سے سے دندان بخیرہ گشت بخند بن انگار و چون نوبت زو بگریان با سہد بہر لب
 عطش زان بخیرہ دید و بار فو حال گریان کفتم و رضی علی بیک سرخسی سے بخیرہ و ہر نفس از جاہہ سستی گشت

سخت و در بر بازید کے حکم قیامی تنگ و سخت و طالب آری سے بخیر از چشم دل نکشود تا اگر شوم و پستین
 آب شمشیر از سر زانو گذشت سے چاکهای حکیم بخیر نگیرد چو گل و با تو این سے زوی تو عیث بود عیث و تا ستم
 مشہد سے خوشی می تند چون برود و بود و خرم صد بخیر لب با زاکر سازم و نام سے تا قطع طبع کردم
 در خلق بریدم و هر چینه که بر خرقه زوم قبله باشد و صاب سے بخیر از جو بر زخم چشم شوخ آغیہ بچہ
 بحرب اگر دہ بان ماز و مرا و غنی سے یکدیگر رشتہ تا شکر دستم زفت و سے سبب چون استیم بخیر
 بر لب بر تند بخیر بر روی آفتاب شدن و انداختن و نجات دن و بخیر بر روی کار فکندن
 بخیر بر روی و بر رخ کار افتادن و بخیر بر چهره رفتن و بخیر کردن کنایه از فاش و رسوا
 شدن و کردن در شوکت نجار سے به شرم بر کن نگردد بیم تاز حجاب و بر چهره رفت بخیر از نگ
 بریدہ ام و بدر چاهی سے سوزن عیسی شو بخیر بریدم نہ و پیر بن غم بدوز پرده تا و سے بدر و صاب
 سے بخیر ششم کل بر رخ کار افتادہ است و در نہ حیران تو صاحب نظر سے نیت کہ نیت و غم بر دل در گزینم
 و زمان پیمانے و با ناک روزگار سے بخیر است برود کا افتد و سوئے شیر از سے تا غم تیغ ناک شدند
 در میان و فغان کو بخیر ام آخر بر چو کار افتادہ امیر الدین ایشکنی سے پوچھون اگر چه سرتیز سے بخیر بر چو کار می
 فکند و شیخ اعلیٰ صہبانی سے بود پیوند زلف و دل پیمان و خطش این بخیر را برداشت و ساک برود سے
 سے دیکه بخیر کند راز من بلند شود و صدی خدو چاک ز لب گریا تھا و طاق ستم مشہد سے نفس کش
 بی بخیر جرتے بر رو کند و ختم اگر دریا کفش کش خاشاک با بخیر بر اندام بر آمدن بر آمدن چیرے بر سر سے
 بر خرد سے زہار کہ آن نیر قیامت بندہ و کز انکیش بخیر بر اندام بر آید بخیر و وزم و جد سے جو گوید
 کس از شونے بخیر دوز و از بخیر چشم بر گفت روز مع الدال المہلید آمد مقابل خوش آمدی ہنہ سے
 چون خوش آمدن کند بر آمد کھفت و خاصہ جابکہ حقیقت بر بخیر گفتن بد آخار بین عمر و ہلہ و بدورک
 و بد مشقت و بد طینت و بد کھسرو و بد گو ہر بمنی پوشک سے سے زشت بے بخیر و بد
 تو گوئے بر دم کسے مار بود و صاب سے ہمہ ہند معلوم کہ در ظالم کیت و حسن بر گو ہر اگر ناز با کیر کند
 شیخ شیراز سے کون شین بہر دست یافت و سر دست مرد کے و جہم نیافت و بر محمد باقر و نادا شراق
 تخلص سے بود بنیم جو فلک چرکے و حادثہ نگاشت از ان صدیکی و صاب سے بخیر شے زکر دشمن
 بر رک شواہین و جو انکس قولانہ کند با در قفا وارد بر او ا کیلہ ادا کے طبع اندر زردا کن مردت
 است تعامل خوش ادا نیز کسے کو رادہ سے عرض جلد جو باشد پسند آن در خواہی کے خواہ کردن بطریق بہام
 اشعار بمنی اول است بخیر بیاید بد آموز انکہ تعلیم بیافند باشد سلیم سے بلبل کلار ایرانم بہ آموز کلم و
 بر تبتا بہ دماغ سفیل در میان بند بر آئین و بد وضع و بدر را و بمنی کسید ہشرف سے
 ز قدرش جا بر اوج ماہ کردہ و فلک شمشیر را بد راہ کردہ و شمال اول در نقطہ بزین زمین بیاید بد باطن
 منافی و دور مرزا صاحب سے ز خاک رسک باطن خرمب محو و شود گزینہ جو ز شوکت خاک بر لود و

بدست سبب است یعنی از جوهر لفظ استفاد می شود استاد فرقی است تا نشانی از بدیهه کے نقش کنند
 بدست این همه صبر و جان تبادر بدجلو آسبی که مطاوعت سوار کند طوطی سے ہر یونان کبائل نیرنگان
 ترسین از کار بدعت بد حال و بد خو و بد مرد و بد خواب کسی که از خواب بیدار گشتند
 بد خوئے آخورد این حال کشور و طغالی مشاہد میشود حضرت سے بیان طفل بد خوئی خواب آلوده دارم
 اگر بیدار سازم یکیش بد خواب میگردد سے پس از هر یکیش بسیار از آمد شد جانان کرد و بخت این الم بد خواب
 است پندار کے سے پس از هر یکیش در خلوت اورا اگر ایام شود بد خواب نیم چایے ناماوس امانه بد خو
 و در سیکه خورد نشود از حیت کر است طعم پاکد سے چون از غلوسن جب سخن دانند آن وجد سے مطہر حیت
 در مقام چون دود بر فرست تا بسیا چشم بیار تو دارم الفی بد خووان خطی که خوب خوانده نشود مگه شیخ
 واعظ سے جو برایتیخ زبان شد بخت تا و ذان مرا گفت و گو چو سطر بله نقطه بر خوان برادر و زو
 بد بخت یعنی کشتی سے بیکند صد بار بر عت من بدوزدا من نیدانم کرد و در چند بارم بیکند شیخ
 شیراز سے بد بخت کے که استیاب و زین در گد و در گنیا بد ر قه روزن هر چه در هر در خواب
 جاعه که در هر قافله رنگ بیان و باشند این لغت مولد است در هر کجی بدال مجملیم سے دل جو فریاد و عوز
 بصورت خود چه میکند و بد ر قه چاره کے کند زهره شراب را بد زهره کتایه از و عدل در سنده شیخ شیراز
 سے سراندر عاشق عشق صادق است که بد زهره بز خوشین عاشق است و بد زهره سے خود بین دشمن
 بد زهره را آب ده از زهره او دهره با بد زون یعنی بد کردن خسرو سے بدن خویش را چون حال بد زد
 جان قال به اورا حال بد زد بد سو و بد معاظه انکه معامله نیار استی که مخلص کاشی سے هر چه
 روئے که پیشه خویش او در ساو و چون بدون آورد خط البته بد سو شود بد طلبا سب قلی بیک و بے سے
 جز لغت دل بود در صبر هم قطع نظر کردم و بد سو ایو کار اتحاد مرد از سو بد زهره بد شکون بدین حکیم
 رکنای کاشی سے روز یکم ازین ده دیرانه برند تا باوت مرا حاصل دیوانه برند این نفل مکانت که
 یازا و زین خانه بد شکون با نماند برند بد ساژ چیز که ساخت خوب نداشتند بد زهره سے کوزه
 سے نگر از چرخ جز خوش ساختند و نشیبت چرخ بد غم دار اگر بد ساز است بد سکال مرادت بد اندیش
 بد زهره سے خوشین با هم بدست خوشین گشت بے عجب و ایکه با تو بد سکالید در تو باز استاد بد عهد
 متقابل نیک عهدیئے انکه عهد خود را وفا کند و ازین بیت خو جفا سے بد عهدی یعنی پٹنے و بدگانی
 مستفاد میشود سے دل خود به عهد آزاد کن و ازین خوبتر شاه را یاد کن بد عت بکبر اول و شیخ سوم
 چیز سے نو کورون و چیز سے نو درین پیدا کردن و چیزی نو که درین پیدا شود پس همان عراب معنی فارسی است
 معنی دوم با لفظ نهادن است حال گشته و حسی سے گر چه توئے چاره ام سهل است در دروم کنش و توان نهادن
 بدعتی عاشق بد راج کے رسد بد قرصام انکه عاقبت پیروز باشند در و پیش و الی بے سے اول
 رفته از عیاب عیاب کنش و بچو داله نیست بد فرجام و رسوا برین و بد قدم شوم قدم اثر سے بد قدم

بدو ممانند طایوس است در کشیم بجای و بسکه ویدیم بدو است ایام رسیده بسیار بد کمار که کار نیا استی باز و طای
 بیخبره سے زوست طالع بریزویم شمشیر بریزویم چید تار که تیز سید بهار را و تو فاسم شریک سے بعزت نزد
 محبت خدا بسیار وقایع و کارهای با کرمیجان و قلم بنفند بد کشش و بد کشش و بد کردار یعنی بد عمل
 نفس گاشی سے بد کشش از روشند لان میوه نیست به زشت بدی بیدار آینه عکس عاجه میر منوی سے
 از فرود است تو با طراف حاکمیت به شد جان و جان بد کشان جمله دارد بد کردار بکافت کار که گردن تو
 نیاشد حکم سے ما که نفس از رنگ آسایش تنها سے کم به شکوه زید کرد سے اطلاق بیاییم بد گمان بکافت
 کار سے آنکه گمان بیشتر باشد صاحب سے بجای نیرد که دل به گمان من به تا با زشتن تو بعد جانم رده بد گفت
 گفتار زشت و بد گوی کسی که گفتار زشت دارد نظای سے زید گو سے بد زشت بهمان کم به گفتار
 نیکش نشیمان کم بد گویا بکافت کار سے مطلق معاد این خانه که گفتش که بشد و از شوم بیدار و وجد سے
 زرتی سے است که بد گویا است خانه مگر به بین گمان که امتساده خانه تیرت بد گام اسپه که سجده
 قبول کند و بجای جوان کشش را گویند اسم از آنکه انسان بشد یا غور انسان شیخ شیراز سے نازک اندام خوشی که
 به بجای سرگشته یکرد بد مست گمانیز است که راه کجا بخود سے کرد و قدح بود بکفت چشم غزالان
 بدست نگاه تو که بر ساخوم آمد بد نام شخصی بود بی سکه در می است که اسپه است و خرابیم رسد بد نشین
 اکثر با لفظ نقش و خار بستل میشود حکم سے بگذر ز قار بوسه از سے به اینجاست که گفتش بد نشین نیست به صاحب
 سے سال از نقش کم گزند تجارت بد نشین اینجا به که چشم بد بقد نقش بشد در کین اینجا بد نحو و بد نشا
 به چیزیکه خود خوب بد نشین باشد شانش در گاه کید بیاید به دل با تحریک عوض خیر سے مطلق کشتی گران
 دفع بر زن که آن در بند تو بر فغانی دو و چو چو بدایک نهدی خوشد بی ریجات در تعریف کنه سوار سے وارد
 آن بر جهانزیده بر تن با هر به هر نفس را به بگفتک در خاطر بدن با تحریک در علاج جسد و در کین
 از جسد سوار سرد در عین کلیل از جسد سوار کو کسر و در بند تمام رده و کله به ان مع و فارسیان نهی جسم استعمال
 کنند نه با بدن کوه و بدن شمع و بدن صبح استغاره است شوکت سے از سکه شدم محققا بدن صبح به شد
 بیشتره نظاره زه برین صبح به باقر سے وایم خورند غوی دل خوشی عاشقان به پیوسته به شد از بدن خود سے
 شمع به دورین بیت خواجه نظام سے که به به پوشید خفا سے نازک کن به مکمل زید استین تا بدن به سین بدن
 گلدن . ملا بدن . مرد خود بدن است که عبارت از سینه و پشت به شد به تقدیر نازک نازنین بسین
 و قر کل . نسین . شکوفه . تری با دام . نقره خام . نفس سیم . از صفات و تشبیهات است و لا فیذنی
 سے جو مرغ صبح گرفتار آن بدن شده ام به تن نو و نفس سیم کرده است مرا به بولی در بیست و پنجمین سے با کیزه
 تی جو نقره خام به نازک بچنے جو نقره خام به صاحب سے رید بهر است و در صفا به نشا و دفتر کل خودی
 ندارد به خواجه جلال الدین سلطان سے باغ شیر فلک حشمت از کرد و ز شمشاخ کور بریزد شکوفه بد نش
 سے تا عاری فلک رست غلاف از مجلس به تا خای سے بدن کوه گران از عار است سے از نقیای لبه

یا و جوابی قدر تو به که نقیای بود تو فرین چو قیاست بدو کبر اول شیخ دوم سپس تند بهیچ شهرت دارد و اگر هیچ
 اول بود پس با خود از حدیثی نخواهد بود ظهوری سے در روزید و سواران عیب است به از لاشه سوار ترکستازی کردن
 عا طوار و تعریف بر اقی سے نزد خادان آسمانی به و بود جاده چون بگفتان را هر دو بدیع تازه و نو نام کی از
 نسوزند این امر غره سے چو مکتبی فرزند شب نشینان به بدیع آثار اناصل خفان بدیع رسم و صفات کاتب
 و تسلیم بدیسه بافتخ نخی بے اندیشه گفتن سخن بے اندیشه کلیم سے نمی زکا رفو بسته نیست تیرم به کار بدیسه شکم
 به در در آنا به مع الذال المجر بدل بافتخ خیر سے بره اون دور سخن و بافتخ کردن مثل شیخ شیراز سے چو بدل
 تو که هم جو آن خویش به هنگام سپهر موافق ز پیش بدله بافتخ سخن بگو لطیف و عیب ز رشیدی که در تقب الفتنه
 یعنی مذکور آورده در فرهنگ یعنی خواندن شعر با رنگ شونده اول شیخ و بر به روز تعریف یعنی اول است بد که شیخ
 و بد که گو سے ملاحظه بر وجه سے با پیشینین شامزید که گو سے به کازتت چکا مدد ایسه مع الزوال الملهام
 فنی نماند که چون کلمه بر می آید حقی بر ده کلمه فحشت شریع میکنم کلمات و کلامی را که بصله بر و برزاید مستعمل اند به رسم
 سخن بر نسرن به پنجمین پنجم بر ایسر جان بر سال به سپید کار فاعله بر یعنی در و با لکنس چنانچه بیاید
 بر زاجا کا طبا طبا نوشته که در و بر و موارد استعمال بل بگو که فی نیدا نتهی کلامه صائب سے نیست امر و زار چون
 این شور و غوغا بر رسم به در حرم خجی چون لاله سودا بر رسم به بر می آید یعنی سے ستر این چون نه آرا که در دخی ال
 است به خواب شیرین چون که از آن شور بر سر است به درین تقدیر اقرض یعنی برین شور حضرت شیخ سے ساتی
 شکل مرا چند بیان میدی به با دونه ناب در گفت شور شراب بر رسم به که بر یعنی دستند خو به از عدم عقدا بود بر
 آمدن و بر روی آب آمدن کنا بر ظاهر و آشکار شدن بر حسوسه چو فوج نهادن بو شیرین
 خلیفه هم خلافت ختم دریا به بر آب آمد همه کان نشانی گنیز به پوشش آورد سیل نشانی تیز بر آب بستن میر
 کردن طرا سے زدن برگ بان تا در دمان غنچه پوشش و دم به بر آب گریه بستم کلین آشفته جاری بر آب و آتش
 زدن عد کمال تکلیف و تمجب بودن و سی بجاده کون تنها سے کارش بکیرے لمبیدی دارم از خود سپهر مان به
 نیزم بر آب آتش خویش نشانی شمع به صائب سے بحث آن خلجی بر آب آتش نیزه خود را به برات حفظ
 به جو حکم آسمانی بر نیگردد بر آب نوشیدن میرا بگو حسن ذرا آنے علیا رفته در شرح این بیت انوری سے
 بهر چه معنی را بیت قلم به دست گرفت به قضا بر آب نویسد جو آب بنویسد را به نوشته یعنی معنی را به قصد
 که قلم به دست گیرد خواه تقصیر قوسه هر خواه دراده قوسه نمی در اگر چه نموده نوشته باشد قضا جواب آن قوسه
 و در آن را بر آب بنویسد یعنی جواب آن در آن صورت نمی بنده این است آنچه در معنی این بیت مشهور است
 و چون صاب اصطلاحات بر آب را یعنی در حال آورده ممکن است که بر آب نویسد را یعنی در حال نویسد فرا گیریم
 یا محض معنی آتش و که هر چه اعضای رای نشت قرا در مصالح بدی جواب سوال اهل عالم بخاطر رسید نیکه قضا یافت
 که اقصای رای تو چیست و توجه قوسه خواجی پیش از آنکه به عمل آید یا بر نهایت بر اعفت تمام است نسبت خود دارد
 و موافق آن ضمیر قوسه میرود یعنی الحال بنویسد و الله اعلم بر آب زباون و بر باد و نساون کتاب

شما

کتایه از بی نجات دنیا پا به ار کردن و آفرین چتری را شیخ شیراز سے جهان بر لب نهاد و دست و زنگ بر باد و غلام
 خاطر آنم که دل برد تها و فرج بیدل سے بیدل کن آرام تا کہ در بجاد و بر باد نهاد و بر دوازده نام بر اثر
 کسی رفتن و آمدن بر سران کے رفتن و آمدن سے کل ہم چکنہ باد و سبب است کہ عرسے کہ کدو
 کشمیر و گلش بر اثر آید بر آنش نشان کن یہ در مضرب و پتھر گد سپین کی اصحاب سے ز شوق بیستون
 آئینہ در سنگ ز شیرین و خوشاک سے کہ بر شش نشان کار فرما را بر شتر شستن و سر فرو کردن
 کتایه در کیک نجات استگار باشد آزا پنهان کردن و استن کشتند با سنا دست و کولک بنی حقیقی عمل است
 مثال سے بر شتر کے پھنے و سر افروگے و در شہر میری کہ نہ بیند مرد را قباب افکندن خشک
 گرد سپین چیرا با قباب غیاثی حلوائی سے نے ز میری بر چشم بر آب افکندهم و برده ہے چشم تر
 بر قباب افکندهم بر ابر بر سپیدن کتاب کمال خروج پای کت و مراد و مراد بر سون محفوظت سے
 بر طوقه باران زلفت و کدو اشک است و پنج ستم از نور بر سپیده است بر نکشت عیدین یاد دوشین
 چه بر چیر که پشت عید خود بر وقت و نظری باشد گویا خوشن بلیا دیه و صاحب سے اسے فکر از کتا و در چیدن
 در شت و این گنا و سهیل بر نکشت عیدین در شت و سنجو کاشے سے تارنگ در غیر بر نکشت و عید و شب
 ز صراحی طلسم نام خوشان بران دل و بران سر سپین بران عزم و بران اراده نظام سے بران دل که خوش
 اور کتده و بر دین خود آشکار کتده و خواجہ شیراز سے بران هم که تو غم کی دکن کتده و اگر حرافی تدبیرین بود تقدیر
 بر حشر و بران دل شد که در در بر شس بر و غر دران شایخ تاز که بر تهر بر اقا و دن دو روشن و نابوشین
 ہفتے سے کہ چون رفت آئینہ رویان و بر اما و در در از میان و باقر کاشے سے وہ کس ہم ساد کا سے
 نامہ و جست بر اما و دیار نامہ بر ہمتا وہ مغلوب ذاتوان خواجہ جلال الدین سلیمان سے بر مع حاضر و عدل
 وہا برد و حاجت باز بر ہمتا وہ دور تر ہست بر انداز کنایہ از خرج کہ مقابل و ظل ہست نظام سے
 بر اندازہ کن بر انداز خوشی و کہ ہشت میا نہ نامہ کنہ پیش و بر آمد و بر آمدن رو بین و بیرون
 آمدن چون آواز دواند و اتندان و ہمیشی حاصل شدن با خود زین ہست چون بر آمدن امید و شمالی آن درست
 دستقیم آمدن چون بر آمدن بیا و بلند شدن و با رفتن سنجو کاشے سے سران و سوت خود کرم و تو را کرم و اگر
 باہ بر ایم و اگر بچاہ و در اقم و وار عہدہ بر آمدن ظہر سے سے دل تارکت تاز طبعان یکشم و نامہ برد و
 خوشی بار و بر تہ ہست و شانے کلو سے چندا کہ باقم نظر از سے عبوشان و بر نامہ بیہ بر از تہ
 خوشی و دپردش در سے یا فن شانے کلو سے کجا ز بر سوال لب جواب کشاید و خکریے کہ بشیر و شکر
 بر آمد ہشت و سلیم سے ز کل پیرس کہ مرغ بین جو میگوبد کہ من بر آمدہ ام چو لالہ در محو و در اتفاق بر آمدن
 شہرہ اتفاق شدن سے چون آفتاب از نظر کرم مراست و صاحب بر آمدہ است بر اتفاق نامہ و دور
 درست بر آمدن آن چنانکہ درین بیت کہ ہم کتده سے اگر چہ از دل سنجو بران بلانہ و تبا سے تو بہ
 برین بوم بر نے آید و دیدن دل سے بر سپید خد سیلے نزد برق دنیا و کجا امید بر آید از زمین و دنیا و

که دست بر میان نشسته بر باکم با بر پا سسین ...
 که شکر سر آرد و بر پا بست بر پا خاک زردن کتایه زرد لیل و خوار کرد و بنشین بر پا کسی افتادون
 کتایه از نهایت عجز و علاج کردن و درین بیت نیز اصابت که بر دست و پا افتادون واقع شده تا بر قلب است
 و الا تنها بر دست افتادون نمی زارود و بفرمود کس تو خواب بودی بر میخیزد و اگر بر دست بر پا آن بر سر تا ب
 افتد بر پشت خوابیدن و بر پشت خوابیدن سرگشته بگردم غمخیزان بر چشم زردن حقیق و نامیه
 اعتبار ساق و دست و از خواب چشم نمایی که عادت است مخلص کاشی که صوفی هم از زردن بر سر گذارم تا در راه
 زردن گمان دادم بر چشم زرد علاج را با کلا زین بر آمدن بر پشت زین سسین کتایه از پشت است
 بر آمدن بر سر و دست بکلیک باران سرود دستند و خلاش بر پشت زین نشسته اند و در کب بر وقت نشد
 سبک خیز و رنگ بچوم بر پشت شبید زرد و سولانا سالی که در صورت زردن بر آمده است
 سواد سرکش من غمخیز بر آمده است بر پا و کردن و دادون کتایه نیست دنیا بود کردن در پیشان شدن
 و همچنین با در فتن نیست دنیا بود شدن در پیشان شدن ابو طالب کلیم که کتایه که توان خاطر
 ناست آورد و در فتن تو گفتم است که بر باد رود و مخلص کاشی که در جوارج برق روشن در زیر کرم بر سواد
 اگر این غمخیز بر باد میکروم و بر ارا کافی طغیانی که ز نقش زرد و در حشر سبک گجازه خود و دودان
 خوشین را عاقبت بر باد داد بر ترازو زردن انجان کردن و قدری بر سر دریا فتن مخلص کاشی که سواد
 سنجو با تمام حسن و جمال و ماه و آسمان غمخیزید و در برابر زردن بر جا ثابت در قرار و با حفظ
 در شستن و از آن مستعمل صائب که از جوی در غبار بر سینه مانده است و نقش با چند زین حاصل بر جانده
 است و نظایه که علمای پیشه بر پا دست و بان رسم درین بر پا دست بر جان قدم نهادون
 کتایه زردن جان گفتن مدبر خود کاشی که بودن بر چرخ خورون و زردن پوستن بچوم چون بر تنگ
 زردن و در سپاه زردن و در خون زردن و در در زردن و همچنین بر آب زردن که پیش ازین گذشت مفردی
 که سبک کرم گرید خون دیده تا بر در سید و آب این سر شیده عطیان کرده بر بل بخورد و کلیم که تارنده کتایه
 تو بر پشت تمام و جناب شوق بر در صلح این چنین زرد و صائب که بر در وحدت تمام فتنه منصوریت
 بچل چون مرغ بر تنگ زرد لیل شود که اهل وحدت دنیا باشد جنگ خصم برون و از شکست خوشین بر قلب
 اعدا اینترت و طغیانی که کرم آواز نشی از خون و غلاطون زردنش زرد بر خون و طاهر و جودستی
 نصره کتایه پیش نمی آرد هم تمام و بوی گلش خردی اگر بر مشام و انگری قیاسیه که سخت دل و خون جگر بر که
 زردگان بگردد و گشتی کشتی بر خرد و طرفان طرفان بگردد و صائب که طره خم غمخیز شب بر شب بیل زرد
 کتایه بچرخ دل سوزان خرد و بر جلا زردن و بچلا زردن و بر در جلا زردن از جناب بر آمدن
 دین برده شدن انسرین سنجو کاشی که سبک کرم از زردن غمخیزان خوش و بچوشمشیر بر جلا زردن ایم و اسیر
 که زاهد از دست تو آخر بچلا خواهم زد و مستی که در دوازده سلامت باشد و اثره تا سر نشسته از صفا

نزود است + آرزو در جلازود است بر جلالی از روی بی پروا که غصه ناک شد و بی تا علی مکر شدت
 صادم برود جلالی ازون خشک شدن نمت خان کاو و محامره جده را بود وقتیکه پشاه بر جلالی مخاطب برآید
 خان چشم نموده بود نوشته برود جلالی زدن در شیش گرفته کشیدند بر چوب بستن در پیشگاه عدالت چوب بستن
 نصب کنند عا میا زبدان بستن چوب و تا زمانه نیز تهنه چنانچه در هندوستان در مکن چو تزه کوهی که این عمل کنند فطرت
 سے شاد کرد و زاده جان مردم غمناک را بد جو بر کرده بستن بر چوب تلانی تاک را بر چنیری افکندن و انداختن
 موقوف داشتن چنیرے باران چیز امیر شاهی سبزه دار سے غم ناکه خوردن بقدم و بخمیدارو + جان تهر که با فردا کلام
 کافر فردا سے مجال گفتگو تک است که خوشی زبان در کش + جان بکین نصیحت را وقت فرصت اذازو + مجرد سے
 باز آمد قیامت گرد آید چون تو محبوبے + حساب روز محشر را روز دیگر اذازو + صاحب سے را برود انگار آرام
 در منزل خوش است + خواب خود را در بین در غلوت کور کنند بر چنیری کشیدن پیشکش کردن شاهی سے
 عاشق کدم زنده زفا خون نیز زلفش + در جان کشید ز تو برنجی بجان ازو بر چیدن دور کردن شهرت سے زفته
 در سپید نش سار هست و مشهود + خار خار دلی که بر چید بلای دست او + در برداشتن ظهور سے سے رسم ظلم
 رسیده و غم بر چین + آرزو بر بنام شکر مینش انداز بر چیده نافت کسبیکه و نافتش بالیده باشد کالی سے
 آرزو نخت نش زده در حسن لافت + فرصت میبوداگر بر چیده نافت + مختتم کاشته در صفت هب سے نرم کل
 سخت سم بالیده سو بر چیده نافت + خود سر کوبک بن فرید ترین لایومیان بر چنیری و وطن شتوف بودن
 این بان خویگه چشم زدن از ان چشم بر نداد ظهور سے سے کل اگر دوخته بر کوه تو خود ارشش + جیب بست
 ز شوق تو دریدن دارد چنیری لزیرون و بر سر چنیری لزیرون کنایه از جسم آوردی خبر سے دباگ داشتن
 از چنیرے شیراز سے جو بی بر سر ایمان خوش میلزم + کدل بست کمان ابرویت کافر کشش + صاحب سے
 دلم پیاسکے دمان غمچه میلزد + که سلطان پرستند با جان نه با حسرت بخواه یعنی بر وفق آرزو سے دل
 بر خلق یا بر گلو مالیسیدن کارو و خجرو مانند آن کنایه از فرج کردن و گلو برین و سندان
 در محبت کار دیار و اکثر استالی آن در غیر ششها کنند دور نخاص غریب است بر خر خود ششستن
 و سوار شدن یعنی پادشاه کردار خود رسیدن از اهل زبان تحقیق پیوسته عالی سے ما چه غمناک شش زنده + بر خر خود
 نشست باز آن خر + طنز سے امید اسپ سوارند از گردون + چو عیسی ام بخر خود مگر سوار کند بر سر
 نشاندن و سوار کردن و بر کاوشانندن کنایه از شهیر کردن و در سوار کردن سندان جالی الی
 سلمان سے لاجرم محسب عدل تو بر کاوشانند + زهره رازین سبب که جهان گردانید + کمال اسمیل سے نشانند
 عدل تو بر کاوشانند را چون دید + کونینش نفسی از خبر باب جدا + حافظ شیراز سے یار بن نو و تباقی را بر خر
 خود بر نشان + کین همه ناز از غلام ترک ستر میکنند بر خلد سر برودن کنایه از باید اری و پیشگی باضن بر خوان
 ششستن و بر خوان نهادن هر کلام سرود شیخ اوصد البینی سے بر خوان سینه از دل بران نهاده ام +
 در گنگه ز خیل خیالت کبابا بر خویش چیدن و بر خود چیدن و بخود چیدن اوصاف زیاد از وصل